

Observant

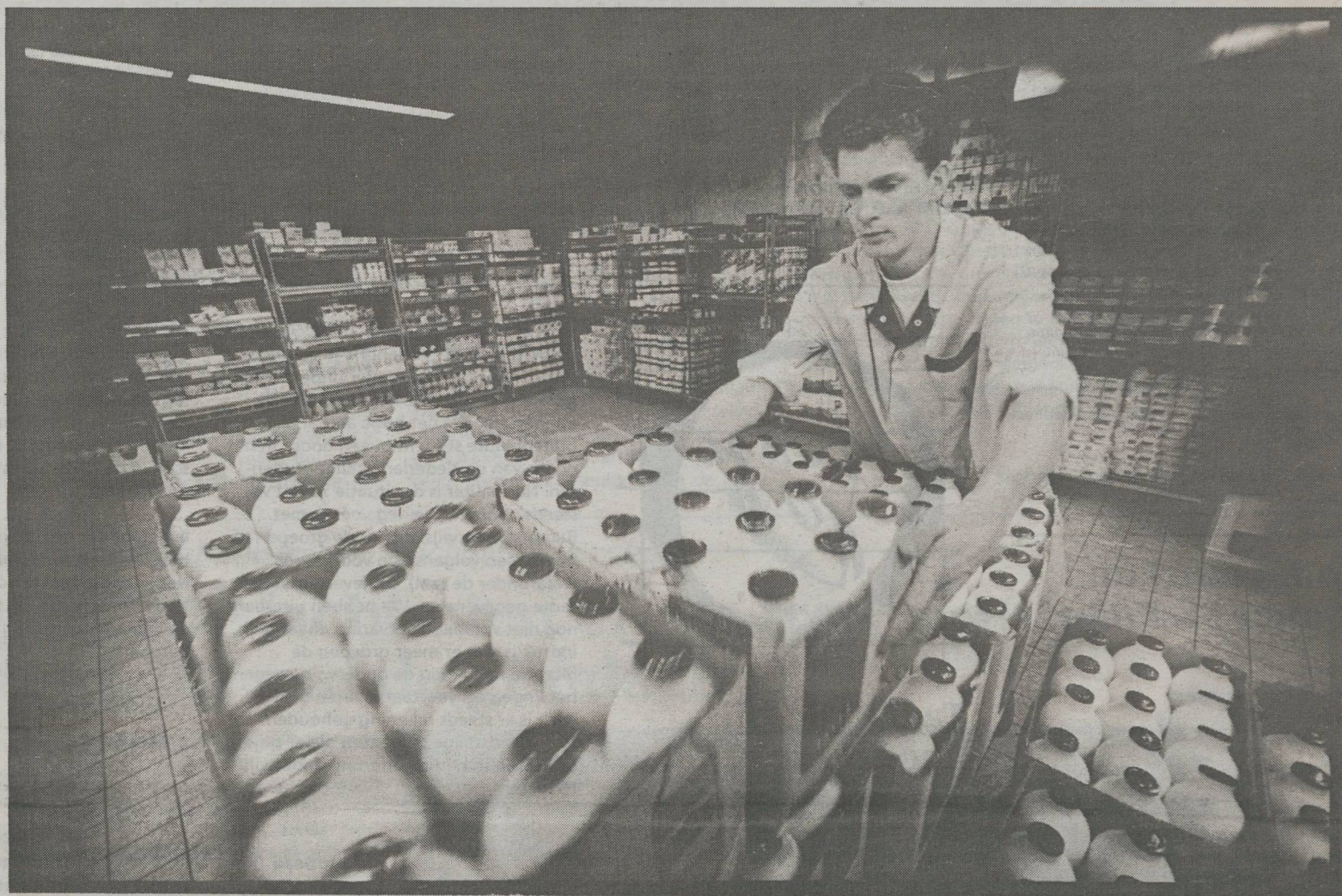
1

Jaargang 14, 19 augustus 1993

Informatie- en opinieblad van de Rijksuniversiteit Limburg • Redactie-adres: Postbus 616, 6200 MD Maastricht • tel. 043-883174

Inhoud

Nauwelijks was de dertiende jaargang afgesloten of het nieuws barstte los. Rector magnificus Job Cohen werd benoemd tot staatssecretaris van onderwijs als opvolger van zijn schlemielige voorganger Roel In 't Veld. En nauwelijks was Cohen benoemd, of ook hij leek eveneens het middelpunt te worden van een 'affaire'. Het dagblad De Limburger laakte de rol die Cohen had gespeeld in de vermeende misstanden die men op het spoor was gekomen bij het Transferburo/Sciencepark. Daar zit je dan als krant: het grootste nieuws komt op het moment dat de universiteit en dus het blad stil liggen. In deze introductie-Observant vindt U nog weinig over de 'affaire'. Pas als de jaargang op 2 september echt op gang komt, zullen wij daar uitvoerig aandacht aan besteden. In dit blad komen andere bijbanen aan bod, namelijk die van studenten. Hoe inventief zijn Nederlandse studenten in het vinden van hun middelen van bestaan en kunnen zij iets van hun buitenlandse lotgenoten leren?

Vakken vullen bij Albert Heijn, frikadellen draaien bij Mora, Japanse meisjes met een kromme stok tegen een bal leren slaan, je laten kleineren door de baas van een taxibedrijf: op alle mogelijke manieren proberen studenten iets extra's te verdienen. In veel gevallen gaat het om de mogelijkheid een beetje luxe in het bestaan te brengen. In het buitenland gaat het veel meer om overleven. Zie pagina 3 tot en met 13 van deze bijklusspecial.

Onderwijsdier, wetenschapper, regelneef

Hans Philipsen volgt Job Cohen op als rector

Prof. dr. H. Philipsen zal de komende anderhalf jaar het rectoraat van de Rijksuniversiteit Limburg bekleden. Die post kwam eind juni plotseling vrij nadat prof. mr. M. Cohen naar Den Haag werd geroepen om In 't Veld op te volgen als staatssecretaris van onderwijs. Cohen heeft te kennen gegeven per 1 januari 1995 terug te willen keren als rector. Voor de vrijgekomen plaats werd dus gezocht naar een tussenpaus.

Philipsen moet weliswaar nog worden benoemd, maar de voordracht door het college van decanen is unaniem en het oordeel van college van bestuur en universiteitsraad positief.

Hans Philipsen studeerde sociologie en culturele antropologie aan de Universiteit van Amsterdam. Hij koos voor de wetenschap en in 1968 promoveerde hij. In dat zelfde jaar werd hij benoemd tot hoogleraar aan de Rijksuniversiteit Leiden. Met de benoeming in 1974 tot hoogleraar Medische Sociologie aan de Rijksuniversiteit Limburg-in-warding begon ook zijn bestuurlijke carrière. In 1976 werd hij de eerste voorzitter van de universiteitsraad, in 1978 het eerste gekozen lid van het college van bestuur. Van 1980 tot 1982 was hij decaan van de algemene faculteit en

onder zijn bewind werden de studierichtingen gezondheidswetenschappen (1980) en rechten (1982) gestart.

Naast wetenschapper en bestuurder staat Hans Philipsen bekend als *superpromotor*. Sinds zijn aanstelling als hoogleraar aan de RL heeft hij 38 promovendi begeleid en sinds twee jaar voert hij de ranglijst aan als degene die jaarlijks de meeste promovendi naar het universitaire altaar leidt. Wetenschapper, regelneef, onderwijsdier; Hans Philipsen weet niet wat hij het liefste is: "Zonder elk van de drie is het leven saai." Voordat hij instemde met zijn nominatie heeft hij bedongen dat hij één dag in de week bezig mag blijven met onderzoek en het begeleiden van promovendi.

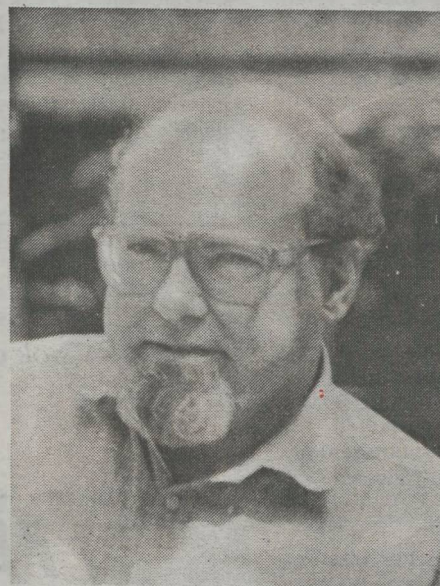
De in Den Haag geboren Philipsen is nu 58 jaar, "een leeftijd waarop je denkt: hoe moet dat nu verder? Dan komt het best goed uit dat het geen drie jaar meer hoeft. Maar anderhalf jaar is natuurlijk te kort om een eigen beleidsprogramma te ontwikkelen. Ik zou zeker ook 'ja' hebben gezegd als ze me voor de volle drie jaar hadden gevraagd."

Maar het college van bestuur (CvB) had al in juni besloten dat de nieuwe rector op 1 januari 1995 zijn rectorstoel weer moet uittrekken ten behoeve van Job Cohen. "Vanwege de continuïteit", zegt CvB-voorzitter drs. L. Vredevoogd. "Niet omdat Philipsen, of wie dan ook de mindere van Cohen zou zijn; toen we besloten een interim-rector te zoeken werd er nog helemaal niet over personen gesproken."

De zekerheid die bij de universiteit bestaat omtrent Cohens terugkeer is opmerkelijk;

hij was nog niet eens herbenoemd voor een volgende periode. Maar die herbenoeming was zo goed als rond, verklaart Vredevoogd, omdat alle partijen (college van bestuur, college van decanen, universiteitsraad) dat wilden. Ook Cohen gaat er van uit dat hij na de kamerverkiezingen en de daaropvolgende kabinetsformatie terugkeert naar Maastricht. En als hij in een volgend kabinet wordt gevraagd? "Dat is niet aan de orde", verklaart hij desgevraagd.

Zolang Philipsen nog niet is benoemd, wil niemand wat over hem zeggen. Het college van bestuur niet, het college van decanen niet (Lid prof. Vrieze: "het feit dat hij unaniem is voorgedragen zegt genoeg"), Cohen zelf niet. De enige die wat over Philipsen kwijt wil, is Marry Mos. Het studentlid van de universiteitsraad hoopt dat de nieuwe rector "innovatief, zoals deze universiteit" bezig zal zijn en niet alleen op de winkel zal passen. De meest dringende kwestie noemt Mos op dit moment de teloorgang van het probleemgestuurd onderwijs (PGO), het parapedaardje van de RL. "Cohen is weliswaar een fanatieke voorvechter van het PGO, maar tegelijkertijd een bruggebouwer", zegt Mos. "Om conflicten over de invulling van het systeem te vermijden heeft hij veel verantwoordelijkheden bij de faculteiten neergelegd. Die doen allemaal op een andere manier hetzelfde: de fundamenten van het PGO aantasten." Het *onderwijsplatform*, een interfacultaire commissie die de discussie over het PGO nieuw leven in moet blazen, noemt zij een "theekransje". Het is

Prof. dr. H. Philipsen, 58 jaar, "een leeftijd waarop je denkt: hoe moet dat nu verder?" (foto Franco Gori)

volgens haar dan ook tijd voor een straffe, op centraal niveau gevoerde discussie over het PGO, en de nieuwe rector moet daar leiding aan geven.

Het college van bestuur en de universiteitsraad hopen dat de nieuwe staatssecretaris van onderwijs snel een nieuwe rector bij de RL benoemt, het liefst voor 1 september.

Wim Ortjens

Personeel moet nevenwerkzaamheden in orde brengen

Alle medewerkers van de universiteit hebben begin juli een brief van het college van bestuur gekregen om hen te herinneren aan de regels ten aanzien van nevenwerkzaamheden. Wie niet aan de regels voldoet, krijgt het dringende advies zijn zaken ogenblikkelijk in orde te brengen. De brief was een reactie op publicaties in het dagblad De Limburger, waarin twee medewerkers van het Transferbureau/Sciencepark werden beschuldigd van ongeoorloofd bijklussen. Vervolgens kwam de krant met het bericht dat ook twee collegeleden, voorzitter drs. L. Vredevoogd en gekozen lid dr. K. Dittrich, banden (gehad) hebben met de plaatselijke aannemerij. Beiden hebben inmiddels alles gedaan om aan te tonen dat er niets mis was met die banden.

De Limburger kwam op 3 juli, direct na de benoeming van rector magnificus prof. J.

Cohen tot staatssecretaris van onderwijs, met een groot artikel over 'De klussende universiteit', waarin de geschiktheid van Cohen om de actuele kwestie van het 'bijklussen te regelen, in twijfel werd getrokken. Immers, zo schreef de krant: „onder zijn directe leiding konden medewerkers van de universiteit ongeremd hun eigen zakken vullen“. Verderop in het artikel bleek dat die zinsnede sloeg op medewerkers van het Transferbureau, die nauw betrokken zijn bij de stichting Science Park, waarvan de rector magnificus qualitate qua voorzitter is. De twee medewerkers, dr. L. Kreukels en dr. R. Vleugels, zouden bedrijven die afkwamen op de diensten van het Transferbureau hebben doorverwezen naar ondernemingen waarin zij zelf financiële belangen hadden. Dat zou begin dit jaar al aan het college zijn gemeld door een oud-medewerker van het Transferbureau, drs. L. Stultiëns, maar met die informatie zou niets zijn gebeurd. Vandaar de beschuldiging van de krant dat staatssecretaris Cohen niet met schone handen aan zijn karwei begon.

Voor het college van bestuur zijn de berichten aanleiding geweest om een 'diepgaand onderzoek' te gelasten naar de feiten die in de berichtgeving werden genoemd. Daarmee is het accountantskantoor KPMG belast. Het onderzoek wordt in het diepste geheim uitgevoerd. Relevante stukken worden door de voorzitter van het

college van bestuur persoonlijk aan de accountants en aan de advocaten van de universiteit overhandigd. Het gebruik van kopieerapparatuur is taboe en ambtenaren van de universiteit worden zoveel mogelijk door externe deskundigen vervangen.

Inmiddels heeft een voorlopig onderzoek er al toe geleid dat een van de twee medewerkers, dr. R. Vleugels, door het college is vrijgepleit van de beschuldigingen die tegen hem zijn geuit. Volgens het college is uit niets gebleken dat Vleugels zich persoonlijk zou hebben verrijkt ten koste van de universiteit. Over het hoofd van dienst, dr. L. Kreukels, zwijgt het college omdat het onderzoek nog niet is afgerond. Hoewel Vleugels voorlopig is vrijgepleit door het college van bestuur, heeft hij een kort geding tegen De Limburger, waarin hij rectificatie van de beschuldigingen eiste, verloren. De president van de Maastrichtse rechtbank sloeg in haar vonnis het belang van de persvrijheid hoger aan dan het belang van individuen om gevrijwaard te blijven van onjuiste beschuldigingen. De krant had volgens haar niet onrechtmatig gehandeld, omdat in de uitwerking van de algemene beschuldigingen, die in de inleiding van het artikel stonden vervat, weinig was overgebleven van de gesuggereerde onrechtmatigheden. Wel vond de president laakbaar dat het artikel was gepubliceerd zonder dat Vleugels door de krant

was gehoord, maar dat verzuim was verzacht door de bereidheid van De Limburger om in te gaan op het schikkingsvoorstel van de president om Vleugels achteraf in de gelegenheid te stellen zijn visie op de zaak te geven. Vleugels en zijn advocaat hadden dat voorstel van de hand gewezen. Zij eisten een rectificatie in een bericht dat door henzelf was geredigeerd.

De berichten die op 17 en 19 juli in de krant verschenen over banden van de collegeleden Vredevoogd en Dittrich met de plaatselijke aannemerij, zijn door de voorzitter van de universiteitsraad, drs. P. Hilderink, en de voorzitter van de vertrouwenscommissie, mr. G. Lunshof, onderzocht. In een op grote schaal verspreide brief geven zij als hun mening dat er formeel niets mis is met de adviseurschappen van Dittrich (bij aannemersbedrijf BCM) en Vredevoogd (bij projectontwikkelaar Grouwels-Daelmans). Volgens hen is evenmin gebleken dat de adviseurschappen geleid hebben tot bevoordeling van de bedrijven bij opdrachten van de universiteit. Grouwels-Daelmans heeft nooit opdrachten gehad of geprobeerd die binnen te halen en het feit dat BCM een opdracht heeft gekregen zonder dat andere aannemers waren gevraagd, is op een andere manier te verklaren geweest, aldus Hilderink en Lunshof.

Jacques Herraets

Renze Visser leert Japanse kostschoolmeisjes een hockeybal te raken

Gekwetter, gierende lachbuien en de frequente giljetjes uit het land van de glimlach

Een oceaanstomer omringd door kleine sloepjes. Een reiger tussen een groep mussen. Een populier temidden van bonsai-boompjes. Wat valt er meer te verzinnen om het tafereel te beschrijven dat zich bijna elke donderdagavond afspeelt op een hockeyveld in Meerssen? Hoog torent Renze Visser uit boven een stuk of twintig meisjes van het Teikyo Junior College. Het maakt nogal wat uit of je Fries bloed in de aderen hebt of dat je geboortig bent uit Tokio of Yokohama. Voeg daar de man-vrouwfactor bij en het verschil bedraagt toch zeker veertig centimeter. Renze nadert de twee meter, met zijn Pat Boonekuif meegerekend gaat hij er overheen. De precieze afmeting interesseert hem niet zo. Omgekeerd is dat anders. "Het is het eerste wat ze vragen: hoe lang ik ben. Nog voordat ze willen weten hoe je heet. En vervolgens komt die andere standaardvraag, die naar je bloedgroep en je sterrebeeld. De combinatie schijnt iets over je karakter te zeggen. Maar ik ken mijn bloedgroep niet eens."

De meisjes blijven ongeveer een jaar, en een enkeling weet in die tijd een wonderbaarlijke bedrevenheid in het hockeyen op te bouwen. Dat is heel wat, want vóór die tijd hadden ze nog nooit een stick aangeraakt en om zoiets pas op je achtthende te leren is geen sinecure. Aan de minder getalenteerden is dat te merken; die zwiepen het zo vaak over de bal als dat ze hem raken. Lol lijken ze allemaal wel te hebben, te oordelen naar het opgewonden gekwetter, de gierende lachbuien en de frequente giljetjes die de stilte boven het veld doorklieven. Hun spelstijl is verregaand anders dan de

westerse. Wordt er ter afsluiting van de rudimentaire training een partijtje gespeeld, dan golven ze in kleine groepjes over het veld en duiken bij voorkeur met zijn vijven tegelijk op de bal. Renze: "Het zijn groepsdieren, dat zeggen ze zelf ook. Ons vinden ze te individueel." Anders dan hij verwacht had toen hij er anderhalf jaar geleden aan begon, is de Japanse cultuur deze derdejaars rechtenstudent niet veel nader gekomen. Het was een van zijn motieven om zich bij de stichting Doorman te melden, een groepje studenten dat een contract met Teikyo heeft gesloten om tegen betaling een sociaal programma voor de meisjes te verzorgen. Voor vijftig uur in de maand krijgt hij vijfhonderd gulden. Werk, dat is het dus, en leuk werk vanwege de verantwoordelijkheid en het eigen baas zijn, de mogelijkheden die je hebt om volledig zelfstandig programma's te bedenken, excursies te organiseren bijvoorbeeld.

De begeleiding van de hockeysters is slechts een onderdeel. Daarnaast geeft hij ook Nederlandse les, met z'n tweeën. Simpele dingen: de een zegt 'ga staan', en de ander staat op. De taal leren door het voor te doen. Andersom komt het er helaas minder van. "Ik hoopte iets van het Japans op te steken door met ze te praten, en dan meteen wat van de cultuur mee te nemen. Maar zo werkt het niet, want de communicatie is heel moeizaam. Ze spreken al nauwelijks Engels. En het contact is erg eenzijdig. Ze absorberen, reacties krijg je bijna niet, iets zelf verzinnen is er niet bij. Ze zijn onderdanig, kunnen rustig zonder morren een uur zitten wachten, daar word je wel eens kriegel van."

Ook in historisch besef gaapt er een diepe kloof. Als ze het hebben over de plaatsen waar men vandaan komt rijst altijd de vraag welke Japanse steden Renze weet te noemen. Daar prijken onvermijdelijk Hiroshima en Nagasaki bij. "Nice cities", luidt het antwoord dan, maar waarom speciaal die genoemd? Een enkele keer breekt er een straaltje van wederzijds begrip door. Laatst, in de trein naar Bunde. Het ging over de Japanse woorden die hij kende. Elke westerling kent kamikaze en harakiri. Nu was er een meisje dat precies wist te vertellen hoe een harakiri in zijn werk gaat, tot en met de

Renze Visser, een reiger tussen een groep kwetterende mussen (foto Nelis Tutkey)

kleinste technische details. Waar en hoe diep het zwaard in de buik zinkt bijvoorbeeld. Het was een van de zeldzame mo-

menten dat hij respons kreeg. "Dan kun je eindelijk eens dóórpraten."

Wammes Bos

Inge Boezeman op het terras van Charlemagne: 'Ich bekomme ein Bier' (foto Nelis Turkey)

Kilometers draaien op Onze Lieve Vrouweplein

Inge moet het hebben van haar loopvermogen

Ze dragen hun eigen spijkerbroek en een roze overhemd van de zaak. Wie met een verkeerde broek komt wordt teruggestuurd. Voor witte of zwarte spijkerbroeken geldt geen pardon. Naar huis, omkleden. De kledij mag dan casual zijn, café Charlemagne aan het Onze Lieve Vrouweplein laat zijn personeel niet zomaar overal in lopen. Het is hard werken bij Charlemagne, vooral 's zomers, als het terras open is. Daar worden wat kilometers gemaakt.

Stoepte af, de straat over, stoepte op, bestellingen opnemen bij een tafeltje of vier vijf, minder als het koffie wordt, meer bij bier, want je krijgt wel achtentwintig glazen bier op een blad maar geen achtentwintig koffie, stoepte weer af, straat over, stoepte op, café in, bestelling klaar maken, blad volladen, terug naar het terras. Wer-

ken zonder onderbreking. Het zijn lange dagen. Soms, als je bui niet hebt, te lang. Maar Inge Boezeman, vijfdejaars geneeskunde, heeft liever drukte dan dat je om de tien minuten een bestelling hebt. Dan ga je ervan balen dat je weer moet. Als je gestaag doorwerkt gaat de tijd veel sneller, heeft ze gemerkt. Plotseling is het dan zes uur, kan ze een hapje eten en weg. Zo'n dag duurt van negen tot vijf, of van tien tot zes. Geen pauzes, die heb je nergens in de horeca, weet Inge. 's Avonds ga je op om zes uur en stopt het om twee uur in de ochtend, maar dat doet ze liever niet. Het wil nog wel eens uitlopen tot half drie, drie uur voor je echt klaar bent, dan blijf je nog wat drinken en voor je het weet lig je om halfvijf pas in je bed. Het onderwijsgroepje de volgende morgen is daar niet blij mee. En je halve volgende dag is sowieso weg. Een druk terras, dat ziet ze graag. Meer publiek betekent meer fooien, en bij dit café mag je die zelf in je zak steken, een fooienpot bestaat niet. Op een goede dag haalt ze daar gemiddeld een tientje per uur mee op, niet spectaculair maar toch mooi meegenomen. Afhankelijk van de

frequentie waarop ze 's zomers meedraait verdient ze per maand tussen de duizend en vijftienhonderd gulden, 's winters rond de vijf-, zeshonderd. Het basisloon is f 12,50 per uur netto.

Dat is ook de reden dat ze dit doet: voor het geld. Haar ouders betalen haar kamer en het collegegeld, met de basisbeurs van vijfhonderdzeventig gulden bestrijdt ze de overige uitgaven. Ze leidt een luxe leven, erkent ze zelf. De studentenvereniging, het dispuut, dat kost handen met geld. En ze spaart. Voor een motorfiets, een Honda CX 500 waarschijnlijk.

Ze is blij dat ze hier werkt, en niet meer in die disco, de DJ Inn. De mensen gaan voor de gezelligheid naar een café, in een disco komen ze om te dansen en om onbeschoft dronken te worden. En daar had je telkens weer datzelfde verschrikkelijke studentenpubliek, clubs als Banalitas, die altijd hetzelfde doen, altijd op hetzelfde tijdstip dronken worden, altijd dezelfde geintjes uithalen. Pfoe, doodziek werd je daarvan. Op het terras is het ook niet altijd even leuk. Met de mensen uit de stad zijn er weinig problemen, het zit 'm vooral bij de toeristen. Ja, toch weer die Duitsers. "Ich bekomme ein Bier", zo beginnen ze al. Ze weet ook wel dat dat hun manier van bestellen is, ofschoon er beleefder vormen zijn, maar toch krijgt ze er elke keer weer de kriebels van. Arrogant, dat zijn ze vaak, mensen die alle aandacht opeisen.

Toch kun je veel hebben als verder de sfeer onder het personeel goed is. En dat is-ie. Daarom is het leuk werk.

Wammes Bos

De lopende band van Mora

Iedere week een sliert frikadellen van Maastricht tot Amsterdam

De Loempia Excellent, De Satérol en natuurlijk de Kipkorn. Menig student gebruikt deze Mora-producten veelvuldig als diner. Maar met een bijbaantje in de Mora-fabrieken op het industrie-terrein Beatrixhaven, zou hij ze ook zelf kunnen gaan maken.

De geur van de frituurbak, waarin duizenden hamburgers hun weg naar de bekende oranje verpakking zwemmend afleggen, is misselijkmakend. Zeker om half tien 's ochtends. En van een bak vol roze vleesmassa ga je je ook niet beter voelen. "Ach, daar wen je zo aan", roept Marjon Souteriks, medewerkster personeelszaken boven de herrie uit, "ik ruik het al niet eens meer." Als de hamburgers het vet verlaten, komen ze op een band waaraan vier dames zitten die de hamburgers in stapeltjes van twee moeten leggen zodat ze makkelijk ingepakt kunnen worden door de dame

die na hun aan de band staat. "Dat inpakken gebeurt uitsluitend door dames, daar willen we geen heren voor hebben. Vrouwen zijn snel en precies. Ook aan de band waar loempia's gevuld worden zitten alleen maar vrouwen." En inderdaad. Achter een smalle band waarop steeds flapjes deeg voorbij komen, zitten twee medewerksters. Binnen handbereik een bak loempiavulling. Ze doen een greep in de bak, en binnen een halve seconde zit de loempia dichtgevouwen. "Deze medewerksters zijn echte specialisten. Ze voelen precies aan hoeveel er in moet. Er is nooit een loempia te dik of te dun, echt knap vind ik dat. Voor dit baantje zetten we dan ook nooit uitzendkrachten in," zegt Marjon vol bewondering. Ook bij de frikadellen zitten veel vrouwen. De roze stengels worden door vrouwenhanden gesorteert en ingepakt, precies twintig in een doosje. Als je de vleesworsten achter elkaar legt, heb je wekelijks een sliert van Maastricht naar Amsterdam. Werken er tussen al die vlugge vrouwen

eigenlijk nog wel mannen bij Mora? "Ja, natuurlijk, maar vooral in de baantjes waar kracht bij nodig is; pallets laden en versjouwen, en ook het taugé scheppen, met een riek, in de loempia afdeling is een typisch mannenwerk. Allemaal baantjes waar we ook uitzendkrachten op zetten." Een student die in zijn witte jas en haarnetje de hal binnenstapt moet wel wat moeite doen om contact te krijgen met het vaste personeel. "Hoe snel zoiets gaat ligt helemaal aan je eigen instelling. Er zijn wel eens van die lui die met hun neus in de wind hier rondlopen. Zo krijg je natuurlijk nooit contact. Maar als je leuk meekletst is het hartstikke gezellig. Ik zeg altijd maar: een glimlach kan veel doen," legt Marjon uit. Is het nou niet stom vervelend, dat lopende-bandwerk? Marjon: "We hebben hier vaste krachten zitten die nooit een andere plek willen, die vinden het prima zo. Maar uitzendkrachten zitten nooit lang op dezelfde plek, we zorgen ervoor dat er gerouleerd wordt. En voor de rest, 't is niet echt slim werk maar je bent toch de hele

Studiefinanciering in de jaren veertig

Ik deed mijn eindexamen HBS-A in 1943. Omdat toen universiteiten gesloten waren, banen moeilijk te krijgen en de arbeidsdienst mij opriep, leek het mij beter eerst maar eens HBS-B te doen. Die studie werd onderbroken door de razzia's in Rotterdam, 11 en 12 november '44, toen ik naar Duitsland getransporteerd werd.

Pas in 1945 viel te denken aan studie. Er was echter een probleem: de financiën. Bij ons thuis zag men een studie niet zitten en zo ging ik per 1 september werken bij de Belastingdienst (fiscaal bureau bij de Nederlandse Bank). Ondertussen vroeg ik een studiebeurs aan bij het Hogerschoolfonds 1920, ingesteld door Mees. In de loop van november deelde men mij mee, dat de beurs was toegewezen. Dat betekende, dat het Collegegeld door dit fonds werd betaald. Het kostte enige overredingskracht om mijn vader om te krijgen, zelf belastingambtenaar die eigenlijk geen betere carrière wist, dan een fiscale, maar uiteindelijk kon ik mijn baan opzeggen en begin december begon mijn studie aan de Nederlandse Economische Hogeschool.

Door ziekte kon ik pas echt in februari '46 beginnen. Probleem was: hoe kom ik aan geld voor boeken, zakgeld, enz.? Al sinds 1943 had ik een praktijk opgebouwd van bijlessen (vooral talen) en die kon ik toen weer opvatten. In een gezin met bescheiden inkomsten bleef het nogal duur, dat een volwassen persoon studeerde, en het bleef dus de moeite waard om naar een baantje om te kijken. De kans, waar ik op wachtte deed zich voor toen ik in het najaar van '47 kandidaats deed, met redelijke cijfers, toen de vraag kwam, of ik niet bij het Nederlands Economisch Instituut wilde werken. Je begon als junior medewerker met het vorstelijke salaris van fl. 75,- per maand. Je werkte hele dagen, maar kon 6 college-uren per week volgen (zaterdag halve werkdag). Men had eigenlijk best een goed systeem van beloning, want voor elk tentamen, dat je deed kreeg je er wat bij, zodat ik tegen de tijd dat ik doctoraal deed, (december 1950) fl. 190,- verdiende. Het behalen van het doctoraal bracht mij op fl. 325 per maand (bij een slecht examen resultaat, met de hakken over de sloot werd het fl. 300,-). Achteraf was mijn werk bij het N.E.I. een uitstekende praktische aanvulling op de wat theoretische (uitsluitend verbale) studie. Als medewerker N.E.I. leerde je praktische onderzoeksmethoden. Ik schatte de omvang van het vrachtvervoer op Schiphol in 1960; raamde de periode, die het nog zou duren voor de burgerluchtvaart over zou gaan op straalmotoren; maakte een prognose voor de bevolking van Amersfoort; schreef een rapport over de noodzaak van een tweede L.T.S. in Delft en over de behoefte aan Middelbaar Beroepsonderwijs in Haarlem; en zocht een nieuwe bestemming voor het ziekenhuis de Lichtenberg in Amersfoort (we deden veel voor de Gemeente Amersfoort, Wethouder Jo Koopman, later tweede Kamerlid voor de PvdA, werd een vriend voor het leven). Ik hielp één van onze grote geleerden aan een reeks werkloosheidscijfers voor de V.S. met een top in 1934, om een specifieke theorie te bewijzen, die bij de gangbare werkloosheids statistieken niet klopte. Om kort te gaan, werd mijn studietijd wel overbezet en kwam ik aan hobbys of ontspanning niet toe, maar daartegenover stond een leerzame periode in een stimulerende omgeving. Jan Tinbergen begeleidde ons persoonlijk, en was nooit te beroerd om je weer eens op het goede spoor te zetten. Daarnaast was er de enorme stimulans van de omgang met mijn directe "baas", prof. L.H. Klaassen, en met mensen als Lambers, Koyck en anderen en vooral de hechte vriendschap met "lotgenoten", die werk en plezier uitstekend wisten te combineren. Mijn studiefinancieringsmethodiek zette mij op het rechte spoor. Ik had het N.E.I. niet graag gemist. Eén van mijn "nevenfuncties", waar ik erg blij mee ben is dan ook - nog steeds - het curatorschap van het N.E.I.

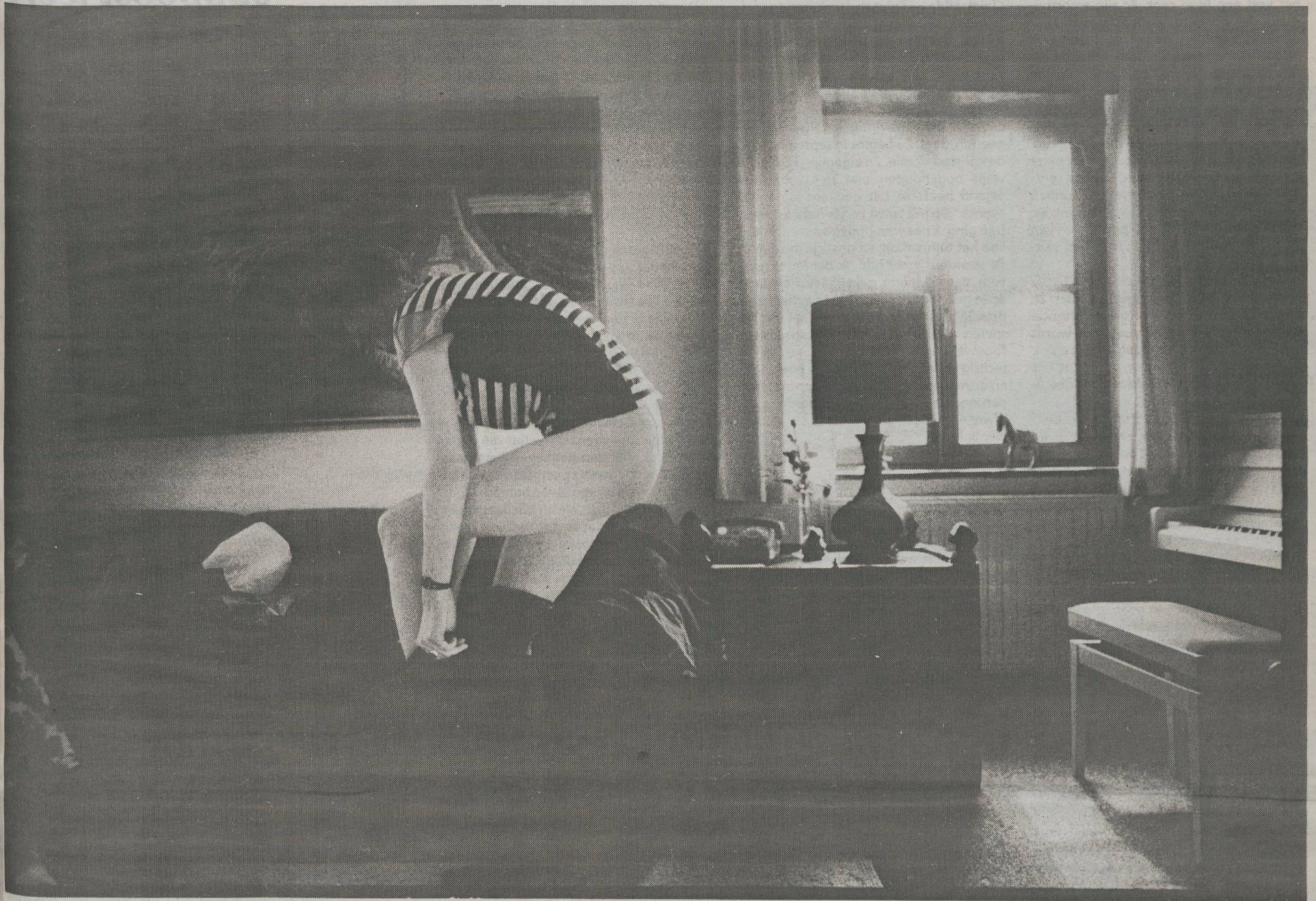
W. Albeda

tijd bezig, je zit nooit niks te doen." Een uitzendkracht, ze komen allemaal via Tempo Team, kan kiezen tussen ochtend-, avond-, of nachtdienst. Voor de nachtdienst is er een extra toeslag net als voor het werk in de diepvriesafdeling. Tijdens de achturige dienst is er één keer een kwartier, en één keer een half uur pauze. Je kunt dan gratis koffie en thee krijgen, maar een rasechte Mora-medewerker neemt natuurlijk ook elke dag een gratis Zigeunerstick, Pizzarol, of één van de honderdvijftig miljoen jaarlijks gedraaide bitterballen.

Chris van der Grinten

Alles toesc bere meer ingir esco gezeld telefo zo'n dat e buiks elk v wist t zakt t het t klink belof spoo niet c belas mevr de Ka korta hadd geha En er telefo gesch langs heeft ik teg mene

Het lichaam als bron van inkomsten

„Nette kerels, in mooie huizen, daar werd ik naar toe gestuurd. Dat viel me wel mee, eigenlijk had ik dat niet verwacht. Hun vrouw is dan squashen of zo.” (foto Nelis Tutkey)

Alleen Monica was echt toeschietelijk. De eerste die bereidwillig en uitgebreid, meer dan uitgebreid, inging op vragen over haar escortbureau. Vriendelijk, gezellig bijna. Die aan het eind van het telefoongesprek net op zo'n manier afscheid nam dat er iets gebeurde in de buikstreek. En die dat bij elk volgend telefoontje wist te herhalen. Haar stem zakt dan een halve octaaf, het "groetjes, tot ziens" klinkt als een warme belofte. Bij Monica geen spoor van dat benauwde, niet dat "U kunt wel van de belastingen zijn". Zoals die mevrouw van Huize Elle in de Kapoenstraat nogal kortaf opmerkte. Ja, ze hadden daar wel studentes gehad, maar nu niet meer. En erover praten door de telefoon leek haar niet zo geschikt, komt u maar langs. Maar als er in de club geen studentes werken heeft dat weinig zin, werp ik tegen. Inderdaad, dag meneer.

De bazin van Club d'Amour heeft geen studentes, "kan ik niets mee", maar ze geeft wel een paar tips, namen van andere clubs die absoluut studerende dames in dienst hebben. Maar daar nemen ze niet op, of ze zijn in gesprek, of ze heten Frimousses in de Kleine Gracht. Dat betekent dat ze beschikken over een 'steeds grote keus uit interne meisjes', terwijl de vestiging in Visé zelfs 'div. relax. internationale hostessen' in de aanbieding heeft. De dame die de telefoon opneemt heeft echter niks internationaals, en relaxed is ze al helemaal niet. Na de eerste woorden over een universiteitsblad dat op zoek is naar studerende meisjes die bijverdienen in de business loeit ze hard **Wablieft** door de hoorn. Een tweede poging tot uitleg produceert hetzelfde resultaat, totdat er aan de andere kant eindelijk iets begint te dagen. "Nee nee, geen studenten" klinkt het vervolgens afwerend. Daarmee heeft mevrouw Frimousses het maximum van haar communicatieve vaardigheden vergegd. Tuut tuut tuut.

Elisa

Ach, misschien viel toch ook Elisa wel mee. Die was best bereid om antwoord te geven. 'Elisa privé en escort, tev. dames gevraagd', meldde de Trompetter. Elisa had wel studentes in haar stal gehad, maar dat was nu voorbij en ze was er niets rouwig om. Ze kwamen er bij haar niet meer in. "Die zijn al blij als ze een paar dagen honderd gulden verdiend hebben en dan hebben ze geen zin meer. Volgens mij doen ze het alleen maar uit nieuwsgierigheid", klaagt de patronne. Ze had er speciaal eentje aangenomen die 'vreemde talen' studeerde, zodat ze op niveau met de buitenlandse zakenmensen zou kunnen converseren.

"Maar als een klant zo'n meisje dan leuk vindt en nog een keer met haar wil, is ze niet te bereiken of heeft ze geen zin meer. En dat kun je niet hebben, zo kun je niet werken." Wat de meisjes verdienen wil ze liever niet kwijt, wel wat de klant moet betalen: honderd gulden voor een half, honderdvijftig voor een heel uur. Maar het verschijnsel escort betekent toch dat je een hele avond op stap gaat met zo'n man, uit eten, naar de film of een club, en pas daarna uit de kleren hoeft? Prostitutie op stand, zeg maar, niet die snelle wip? Dat blijkt een misverstand. 'Dat is de Amerikaanse escort', wordt me verzekerd, daar moet je directeurs voor hebben, topzakmensen. Boven de Moerdijk tref je dat wel aan, maar hier in Limburg komt het niet van de grond. Trouwens, Elisa heeft de stellige indruk, nee ze weet het wel zeker, dat veel studentes "hun eigen escort verzorgen". Hoe nu? "Nou, die gaan naar een café en versieren daar wat, maar vertellen er dan op een gegeven moment bij dat er wel voor betaald moet worden. Het is gewoon een verkapte vorm van prostitutie." Ze barst bijna van verontwaardiging. "Ja goed, eigenlijk geldt dat voor de hele escort, dat is zo, maar in dit geval zit ik er niet meer tussen."

Wil ze helemaal nooit meer studentes? Tja, nou vooruit, "maar dan moeten ze wel hun studie opgeven. Dan moeten ze echt dit werk willen doen."

Monica

Nee, dan Monica. Die werkt graag met studentes, ze adverteert er zelfs voor. 'Goedlopend Escortburo heeft nog plaats voor charmante dames en studentes van nivo'. Ze woont in Roermond, en runt de

zaak vanuit haar eigen huis. De dames worden telefonisch door de klanten geboekt en even telefonisch naar de hunkenrende adressen gedirigeerd. Zelf wonen ze verspreid door de provincie. Monica heeft twee studentes in haar bestand, een van de universiteit en een van de kunstacademie. Zouden we die mogen spreken? Ze zal het eens vragen. In de tussentijd babbelt ze honderduit over de zaak: "Ik selecteer de dames op niveau. Er meldt zich hier van alles. Veel verslaafden die even snel geld denken te kunnen maken, en schorem in van die kermiskleding, of met te geblondeerd haar dat ook nog eens uitgegroeid is, weet je wel. Die neem ik dus niet. Een beetje ABN is wel vereist. Er zijn van die Limburgse meiden met een ontzettend zwaar accent, of die het Limburgs aan het verhollandsen zijn. Nou, als ze moeten nadenken over hoe ze het moeten zeggen hoeft het al niet meer. Ik ga altijd bij de dame op bezoek, eens kijken wat voor type het is, welke interesses ze heeft, opleidingen, welke talen ze spreekt. Naar sexuele ervaring vraag ik niet, als iemand zich voor dit werk meldt ga ik er van uit dat het geen groentje is. Wat ze wel en niet willen doen, daar vraag ik wel naar, want er is veel te koop in deze wereld. Of ze parenclubs willen, of ze lesbicontacten aangaan, of ze het met meer dan een man tegelijk zouden doen. De meeste vrouwen willen niet met twee mannen, dan voelen ze zich overweldigd. Grieks willen ze ook niet." Grieks? "Ja, ken je dat niet? Dat is van achteren." En ze lacht hartelijk over zoveel onkunde.

Gucci-tas

Mensen die bij haar een dame boeken

(vervolg op pagina 6)

Escort

(vervolg van pagina 5)

verwachten het een en ander, zegt Monica. En daar hebben ze ook recht op, want het kost een lieve cent. Er zijn escortbureaus die honderdvijftig of honderdvijftig gulden vragen voor een uur. "Nou, ik vraag tweehonderd. Maar de dames verdienen bij mij ook meer. Bij die anderen worden ze betaald op fifty-fifty-basis, ik reken 62,5% tegenover 37,5% voor het bureau. Dus aan zo'n uurtje verdienen ze honderdvijftig gulden, cash. Ze doen het natuurlijk om een extra centje te hebben. Méér dan een extra centje. Als ze een paar dagen werken kunnen ze dan net die Gucci-tas weer kopen. En vaak krijgen ze cadeautjes, plus fooien van de klant. Vijftig gulden is toch wel normaal."

Heren, of 'boys' zoals de courante benaming in de branche luidt, heeft ze niet. Ze melden zich wel aan. "In de advertentie staat met nadruk 'studentes', toch wordt er altijd gebeld met de vraag 'Zoekt u ook studenten?' Voor homocontacten, of het verwennen van dames. Maar daar doe ik dus niet aan."

Er is ook een ander soort student dat belt. De klant. Voor tweehonderd gulden? ja, dat hebben ze er dan wel voor over, weet Monica. Na het vakantiewerk of zo. Meestal zijn het de wat stillere types, bij wie het niet zo lukt om een meisje te versieren. "Die hebben ook hun behoeftes. Die willen ook wel eens een meisje in de armen houden. Dan laten ze er eentje thuis komen. Kijk, zo'n meisje ziet er leuk uit, leuk haar, leuke kleding, sexy lingerie, dat zijn meisjes die normaal niet naar zo'n jongen zouden omkijken. Maar hij heeft haar dan wel gehad, daar kan-ie ik weet niet hoe lang over dromen."

De gemiddelde klant ziet er anders uit. "Gewone mannen, van wie de vrouw die avond is gaan kienen. Mannen die op springen staan, die bij hun eigen vrouw al vier weken hun ei niet kwijt konden. Normale, simpele huisvaders."

Claire

"Ja, dat klopt, nette kerels, in mooie huizen, daar werd ik naar toe gestuurd. Dat viel me wel mee, eigenlijk had ik dat niet

verwacht. Hun vrouw is dan squashen of zo."

Claire wilde wel praten. Uitsluitend aan de telefoon. Dat was al meer dan het andere meisje, dat aan de universiteit studeert maar "voor geen goud" iemand van Observant wilde ontmoeten, ook niet telefonisch, "want stel je voor dat je haar stem herkent", zegt Monica.

Claire is tweeëntwintig en eigenlijk nog geen student. Ze begint in september met de kunstacademie. En eigenlijk is ze ook al weer opgehouden met het werk. Een maand heeft ze het gedaan, bijna elke avond. "Op het laatst kon ik het niet meer. Dan ging ik naar het opgegeven adres toe, liep het tuinpad op, en draaide me dan bij de voordeur weer om. 'Ik ben er te goed voor, dan maar arm, geld is niet alles' dacht ik. Je geeft je lichaam weg, en in het begin druk je dat opzij, maar later gaat het opspelen. Nu doe ik alleen nog maar telefoonwerk voor Monica, dan verdien ik tachtig gulden op een avond, boekingen en de meisjes op pad sturen. Die verdienen dan ondertussen honderden gulden, dat is wel eens moeilijk."

Spannend

Ze is openhartig, klinkt opgewekt, vrolijk met haar zachte Limburgse accent. Dan weer is ze bedachtzaam, vertelt dat ze geen goeie voor het vak is omdat ze de mannen zegt wat ze vindt. "Laatst was ik bij een jonge kerel, die was in een uur verliefd op me geworden, wilde van alles met me, maar hij had ook een vriendin. Dus zei ik: als je die dingen die je tegen mij zegt nu eens met je vriendin zou bespreken, dat zou echt beter zijn." Dat sommige mannen het voor de spanning doen begrijpt ze wel, "maar in een relatie moet dat toch ook kunnen? Dat moet je toch spannend kunnen houden?"

Zelf heeft ze geen vriend. Als dat wel zo was zou ze dit werk niet doen, dat zou ze nooit kunnen. Zij niet. Er zijn vrouwen die een man of een vriend hebben, die soms zelfs op de hoogte zijn, maar dat is niets voor haar. De twee werelden moeten strikt gescheiden blijven. Het werk is acteren, en dat kan ze, een kwestie van een knop

omzetten. Daarom gaat ze ook nooit voor de tweede keer naar een klant, dan komt het te dichtbij, wordt het te persoonlijk. "Ik deed het onder een andere naam, Claire. Niet dat ik schizofreen ben, maar mij gaf dat het gevoel dat het iemand anders was. Dat ben ik niet, dat is Claire, zo dacht ik dan. Maar je bent het natuurlijk wel".

Ik laat het woord 'hoer' vallen en merk haar aarzeling. "Ja, het doet wel pijn als je het zo noemt. Aan de ene kant is het waar, aan de andere kant voel ik me anders, beter."

Uit geldnood

Ze heeft gereageerd op een advertentie van Monica. Uit geldnood, en na een aantal pijnlijke ervaringen met mannen. Een tipje van de sluier wil ze wel oplichten. Die vriend die ze had, met wie ze na vijf maanden eindelijk naar bed ging, en die haar de volgende dag liet zitten. Of de arts die haar misbruikte in een tijd dat het haar psychisch niet voor de wind ging. Toen kreeg ze het gevoel: "Als het zo gaat, dan wil ik er ook voor betaald worden."

Haar ouders en vrienden weten van niets, ze moet er niet aan denken. Alleen haar beste vriendin heeft ze verteld dat ze aan de telefoon zit bij een escortbureau. Meer niet. En die viel daar al van om, laat staan als ze zou horen dat ze nog wel wat meer had gedaan. "Normaal ben ik namelijk helemaal niet zo makkelijk met jongens. Mij versieren ze niet zo snel in het café. Eerst flirt ik gewoon terug, maar als het te dichtbij komt ben ik weg, dat vind ik eng." Daarom ging ze ook niet in alles met haar klanten mee.

"Kussen deed ik niet, dat is me te persoonlijk. Verder wel het gewone vrijen, ja, ook pijpen. En Thaise ontspanningsmassages, dat is een soort drukpuntmassage." Zelf genieten is er niet bij. "Het is acteerwerk, ik vind het niet lekker. Misschien dat ik het daarom niet volhield."

Ze blijft onzeker over zichzelf. "Soms twijfel ik of ik het niet weer zou doen. Ik moet nu op kamers, en dat is duur. Ik weet het niet."

Wammes Bos

Britse studenten krijgen geen basisbeurs meer

Een Britse student die bij zijn ouders woont, kan volgens het Engelse studiefinancieringssysteem een beurs van maximaal 1795 pond (£ 5385) per jaar krijgen. Voor uitwonenden is dit 2265 pond (£ 6785). Studenten die het (on)geluk hebben om in de Britse hoofdstad te studeren, waar het leven merkbaar meer geld kost, kunnen maximaal 2845 pond (£ 8535) per jaar besteden.

Deze bedragen zijn in de meeste gevallen slechts richtlijnen, want een basisbeurs krijgen de Britse studenten al een tijdje niet meer. Een aantal jaren geleden vond de Engelse regering dat te duur worden en besloot de studiebeurzen "means-tested" te maken: hoe meer je ouders verdienen, des te minder geld je krijgt van de staat. Net als in Nederland wordt er een "ouderlijke bijdrage" verwacht, maar dan wel eentje die de beurs vervangt, niet aanvult. Alleen ouders die een inkomen hebben van minder dan 14.345 pond (ongeveer £ 43.000) per jaar, hoeven hun kroost niet financieel te ondersteunen. Ouders die daarentegen 35.000 pond (£ 105.000) verdienen, zouden volgens de Engelse studiefinanciering daarvan 2642 pond (£ 7926) aan hun studerende zoon of dochter moeten geven. In het algemeen

wordt echter van ouders verwacht dat ze zoveel bijdragen dat het "beurskapitaal" van hun kind gelijk is aan de door de regering vastgestelde maximumbeurzen. Een Informatiseringsbank kennen ze niet in het Verenigd Koninkrijk. De instanties die beslissen of iemand inaanmerking komt voor een studiebeurs en zo ja, op hoeveel geld iemand recht heeft, zijn de "Local Education Authorities". Meestal zijn dit de ambtenaren van de afdeling Onderwijs van de gemeente. Deze ambtenaren kijken onder andere of een (aanstaande) student wel voldoet aan het "verblijfsbeginsel". Dit betekent dat de student voor het begin van de studie tenminste drie jaar "normaal" in Groot-Brittannië gewoond moet hebben. Vluchtelingen, kinderen van Britse ouders die in het buitenland werken en kinderen van ouders uit een EG-land die in Engeland werken hebben een uitzonderingspositie. Vergeleken met de Nederlandse basisbeurs van om en nabij £6900 met OV-jaarkaart, is de gemiddelde Engelse beurs van 2265 pond, 6785 gulden, geen vetpot. Daarom introduceerde de Engelse regering in 1990 de aanvullende renteloze lening. Voltijdsstudenten die een bankrekening hebben en niet ouder zijn dan 50 als ze beginnen met hun studie, kunnen bij de "Student Loans Company", die gefinancierd wordt door de staat, elk studiejaar een lening afsluiten, die ze, als ze eenmaal zijn afgestudeerd, moeten terugbetalen. 46 procent van de Britse studenten maakt gebruik van deze mogelijkheid. Voor de hoogte van de lening maakt het niets uit of je

ouders miljonair of werkloos zijn. Een student mag zoveel lenen als noodzakelijk is. Tenminste, tot het maximumbedrag van 940 pond per jaar in Londen, 800 pond voor de rest van het land en 640 pond voor thuiswonenden.

Studenten die het financieel dan nog niet kunnen bolwerken, kunnen een beroep doen op hun universiteit. De Engelse universiteiten krijgen jaarlijks van de overheid geld voor zogenaamde "access funds", waarmee ze, naar eigen inzicht, studenten die op zwart zaad zitten kunnen helpen. Om kans te maken op deze steun moet een student aantonen dat financiële hulp echt nodig is en dat andere legale middelen om aan geld te komen hebben gefaald. Ondanks al deze vormen van studietoelage, kan de meerderheid van de Britse studenten het hoofd economisch gezien toch niet boven water houden, zoals blijkt uit een berichtje uit "The Independent" van 3 juli 1993: Vier op de vijf studenten stonden aan het einde van het afgelopen academische jaar in het rood. De gemiddelde schuld bedroeg 1600 pond (£ 4800) en dat was, vergeleken met het voorgaande jaar een stijging van 22 procent. Een onderzoek van Barclay Bank onder 3000 studenten, toonde aan dat eenderde van hen dacht de schuld wel tijdens de zomermaanden te kunnen aflossen. Barclay Bank waarschuwde "dat de hoop op vakantiewerk wel eens ongegrond zou kunnen zijn". Tenslotte is het voor gewone mensen in Engeland al moeilijk genoeg om aan een baan te komen.

Judith Kuijk

Aankomend suppoost leert door

In de jaren 1955 tot 1957 heb ik enige tientallen dagen vertoefd in het museum "Het Mauritsbuis" in Den Haag. Ik kwam daar niet om keer op keer in bewondering het Gezicht op Delft van Johannes Vermeer te aanschouwen. Evenmin liep ik er stage vanwege een studie kunstgeschiedenis. Neen, ik deed het om de bijverdienste. Toen ik in 1953 met mijn studie aan de Universiteit van Amsterdam begon kreeg je -alleen als je vader echt niet genoeg verdiende en het gemiddeld eindexamencijfer ruim boven de zes lag- een beurs of renteloos voorschot van ten hoogste f 1.200,- gulden plus een regeling voor het collegegeld van f 325,-. Ook al kostte een kamer niet meer dan f 30,- tot f 50,- per maand, dan nog was het geen vetpot. Sterker nog, het was gewoon onmogelijk om daarvan te leven. Bijverdiene -vooral in de vakanties- was dan ook regel. Vakantie was er dan ook voldoende. Van eind mei tot begin oktober beerste er aan de universiteiten een serene rust. Veel instituten sloten zelfs tussen de tweede vrijdag in juli en de eerste maandag in september. Wie van een beurs of renteloos voorschot afhankelijk was, moest op zijn tellen passen. Voor verlenging kwam je alleen in aanmerking bij voldoende studievoortgang en die moest tot de laatste werkgroep worden verantwoord. Het ouderlijk inkomen werd nauwkeurig gevolgd en bijverdiene mocht slechts met mate. De controle daarop was gelukkig niet zo eenvoudig niemand had nog een sofinummer, hooguit last van zijn geweten. Voorschotten waren regel, beurzen zeldzaam. In mijn studietijd, 1953-1959, is er overigens veel verbeterd. De bedragen werden hoger, er kwamen meer beurzen; de controle van de studievoortgang bleef, maar werd minder rigide in zijn toepassing. Toch heb ik heel de studie bijverdiend. Wat heb ik zoal gedaan?

- Ik heb verzekeringspremies gëind. De meeste mensen betaalden toen nog bijna alles contant. Geld opbalen was een veel voorkomend beroep. Het verdiende niet slecht, maar het was riskant, omdat je opdraaide voor tekorten. Daardoor heb ik het nut van rekenen ingezien.

- Ik heb verschillende malen in een archief van een grote instelling gewerkt. In kelders moest ik dan ondoorgroendelijke dossiers opzoeken en weer opbergen. Het vaste personeel goed geschoold in Kafka-achtig werk heeft mij geleerd hoe je zo weinig mogelijk kunt doen en toch een ijverige en opgewekte indruk kunt maken.

- Ik heb in het museum gewerkt als suppoost en kan zonodig nog in het Frans elke passant toeroepen dat hij niet te dicht bij de schilderijen mag komen. Voorts ben ik ervan overtuigd geraakt dat een fatsoenlijk mens tenminste eens per jaar naar het Gezicht op Delft moet gaan kijken.

- Tenslotte kon ik een halve baan als student-assistent krijgen. Tegenwoordig bestaan die niet meer, althans niet als halve aanstellingen. Voor het eerst baadde ik in weelde, dacht ik althans de eerste maanden. Tot ver in de zestiger jaren heb ik nog voorschotten afbetaald. Zolang je werkt, is dat ook alleszins redelijk. Het bijverdiene was niet altijd leuk, maar vaak leerzamer en levendiger dan sommige colleges, de standaardvorm van onderwijs. In ieder geval had ik "Het Mauritsbuis" nooit willen missen.

H. Philipsef

„Als ik 's morgens mijn schort aantrek, dan heb ik het gevoel dat ik land”

Iedere morgen, behalve op zondag en dinsdag, loopt de wekker van Elke Lindner (24) om 5 uur af. Zij studeert filosofie aan de Akense universiteit en kan niet rondkomen van de driehonderd mark die ze van haar ouders krijgt. Daarom werkt ze 20 uur per week, als poetsvrouw in een bioscoop. Haar vriendin en kamergenote Hatice Kayabasi (24) studeert bedrijfseconomie. Als Elkes wekker rinkelt, begint Hatice haar eerste brieven te sorteren in het hoofdkantoor. Twee studenten aan de Akense universiteit, en tegelijk twee arbeidsters uit het Ostviertel, de Turkse wijk van Aken. Ze spelen een dubbelrol die zoveel Duitse studenten spelen, en je hoort ze er - ook zeer Duits - niet over klagen. Dat studenten moeten werken om te overleven vindt men aan gene zijde van de Vaalserberg heel gewoon. Er zijn er die hoeven dat niet, maar dat zijn dan ook vaak "pubers: afhankelijk, verwend, jammerend", vinden de twee vriendinnen. Een portret van een typisch Duits verschijnsel. Of Italiaans, of Amerikaans of Zwitsers. In ieder geval on-Nederlands, al vrezen velen dat-ie komen zal: de student-arbeider.

Zijn jullie nou echt nooit jaloers op studenten die door staat of familie worden onderhouden?

Elke: "Ik benijd studenten die niet hoeven te werken om het gemak waarmee ze door het leven gaan. Het lijkt me heerlijk om zo relaxed te kunnen studeren. Maar deze mensen zijn met handen en voeten gebonden. Ik niet. Door te werken betaal ik beetje bij beetje mijn vrijheid af. Geen staat die kan roepen dat ik snel moet afstuderen, geen ouders die me kunnen dwingen biologie te gaan doen in plaats van filosofie."

Hatice: "Ik heb een Hollandse kennis, hij is 34 en heeft nog nooit gewerkt. Hij wilde zich niet laten 'prostitueren'. Dan werd ik wel eens boos, en dan zei ik: 'maar jij, jij

laat al die arbeiders voor jouw uitkering prostitueren!"

Het - zeer Nederlandse - verhaal van de OV-kaart (studenten eerst boos dat hen een vrij-reizen kaart in de maag wordt gesplitst, studenten opnieuw boos als die kaart dreigt te worden afgeschafte), vervult Elke en Hatice met ongeloof. Zij zouden hem wel willen hebben, die kaart, en zeker voor dat geld.

Elke: "Studenten die volledig onderhouden worden door staat of ouders blijven vaak pubers: afhankelijk, verwend, jammerend. Ze vinden het vanzelfsprekend dat ze onderhouden worden. Ik ben niet jaloers op hun. Ze hoeven niet te werken, dat is makkelijk, maar ze moeten wel naar de pijpen van hun ouders dansen. Ze studeren allemaal bedrijfseconomie omdat pa dat zo graag wil, en ze zijn daar allemaal gefrustreerd over."

Biologie in Darmstadt

Elke studeerde biologie in Darmstadt, maar stapte over op filosofie. Biologie hield ze als bijvak, evenals Germaanstiek (Germaanse taal- en letterkunde). Haar vader, vrachtwagenchauffeur, werd boos. Haar moeder, kokkin in een ziekenhuis-keuken, verdrietig. Elke zette door en dat kostte haar de ouderlijke subsidie. Ze kan haar ouders aanklagen en geld eisen, maar dat doet ze niet. Ze neemt genoeg met de kinderbijslag waarmee ze net haar huur kan betalen. Over haar ouders spreekt ze slechts in termen van medelijden: "Ze hebben drie auto's en weten niets beters dan zinloze meubels aan te schaffen. Als iemand mijn vader vraagt wat ik studeer, dan zegt hij nog altijd: biologie."

Aken ligt slechts dertig kilometer verwijderd van Maastricht. Als Maastricht een studentenstad is, dan is Aken een studentenmetropool. De Akense universiteit heet Rheinisch-Westfälische Technische Hochschule. Dat is een misleidende naam, want er kan van alles worden gestudeerd: van medicijnen tot economie, van filosofie tot - inderdaad - werktuigbouwkunde en ruimtevaarttechnieken. Alleen al aan de universiteit studeren 38.000 studenten. Met de Fachschule (zeg: HTS) erbij komt deze stad op het reusachtige aantal van 53.000 studenten. Dat is een vijfde van de totale bevolking. Alles in Aken studeert, of heeft met studeren te maken.

We drinken koffie op het terras van de 'Molkerei', zo'n typisch Akens trendy studentencafé. Het is niet alleen een studentencafé omdat er veel studenten komen, maar vooral omdat het door studenten wordt gedreven. Hier ontmoeten de drie klassen van deze studentensamenleving-

Elke Lindner (boven) en Hatice Kayabasi, Akense student-arbeiders (foto Nelis Tutkey)

pur sang elkaar: de docerende, de werkende en de studierend-werkende.

De weg naar het Ostviertel, via de statige Akense Allee, is een excursie langs alle plaatsen waar Elke heeft gewerkt: de bioscoop, het café, de bakker. En het postkantoor waar Hatice haar boterham verdient.

Bij elke werkgever hoort een verhaal: kelenen is "scheußlich". Het betaalt slecht. De bioscoop doet het beter: 12 mark per uur. Maar het postbaantje van Hatice is het meest lucratief; het levert 14 mark per uur op.

'Knoblauchfresser'

Julie werken 20 uur per week en studeren 60. Zegt de vakbond. Overleven alleen de allersterksten? Of de allerrijksten? Kan een Duitser die voor een pfennig wordt geboren nog ooit een mark worden?

Hatice: "Het is niet waar dat alleen rijkeluis kinderen kunnen studeren. Kijk maar naar Elke en mij, wij komen allebei uit een arbeidersmilieu. Ik zat vroeger op school in een klas met louter kinderen uit a-sociale gezinnen. Ik was de enige Turkse, knoblauchfresser noemden ze mij. Maar ik was ook de enige die een universitaire studie ging doen."

Hatice is er trots op dat ze ondanks haar driedubbele handicap (Turks, meisje, arbeidersmilieu) heeft weten te ontsnappen aan de grauwe prut van het Ruhrgebied: "Als je ouders dat niet voor je kunnen regelen, en de overheid schiet tekort, dan moet je voor jezelf opkomen. En dat is mij gelukt."

Hatice: "Studeren is geen exclusief voorrecht voor de allerrijksten, dat heb ik al

Studiefinanciering op z'n Duits: Bundesausbildungsförderungsgesetz

BAföG (Bundesausbildungsförderungsgesetz) is Duits voor StuFi (Studiefinanciering). Of een student BaföG krijgt, en hoeveel, is afhankelijk van het inkomen van zijn ouders. Dat is dus principieel anders geregeld dan in Nederland, waar iedereen tenminste een basisbeurs ontvangt. De maximale BaföG bedraagt DM 870 per maand. Dat is niet weinig: het leven in Duitsland is niet duur, een kamer in een studentenflat kost DM 170 en het collegegeld bedraagt DM 65. Ook de terugbetalingsregelingen zijn gunstig: de BaföG-bijdrage is voor de helft een schenking en voor de andere helft een renteloze lening, die alleen maar terugbetaald hoeft te worden als de afgestudeerde daar financieel toe in

staat is. Een derde van alle Duitse studenten valt onder de BaföG-regeling; daarvan krijgt twaalf procent het volle bedrag. De rest is helemaal of gedeeltelijk afhankelijk van ouderlijke bijdragen. AStA (Allgemeiner Studentenausschuss), de Duitse studentenvakbond, heeft geen principieel bezwaar tegen het Subsidiaritätsprinzip: zolang ouders kunnen betalen, moeten ze betalen. Dat neemt niet weg dat de uitvoering van BaföG nogal te wensen overlaat, vindt AStA. Weigerachtige ouders, gebrekkige rekenmethodes, gaten in de wet, of gewoon een te krappe beurs zorgen ervoor dat zeventig procent van alle Duitse studenten een baan moet nemen naast de studie. Niet voor een extra cd of

ski-vakantie, maar om te overleven. Het verschijnsel student-arbeider is zo ingeburgerd in de Duitse samenleving dat de industrie zelfs niet meer zonder kan. In Aken bijvoorbeeld worden in de lange zomervakanties de beroemde Aachener Printen en de chocolade van Lindt vrijwel uitsluitend door studenten gemaakt. Om voldoende werkgelegenheid voor studenten te creëren worden werkgevers vrijgesteld van het afdragen van sociale lasten op student-arbeiders. Dat maakt studentearbeid goedkoop en het is dan ook niet vreemd dat er van werkgeverszijde luide protesten te horen zijn nu de regering de studieduur wil gaan verkorten.

(vervolg op pagina 8)

'Ach, weer zo'n schoonmaakjuffie'

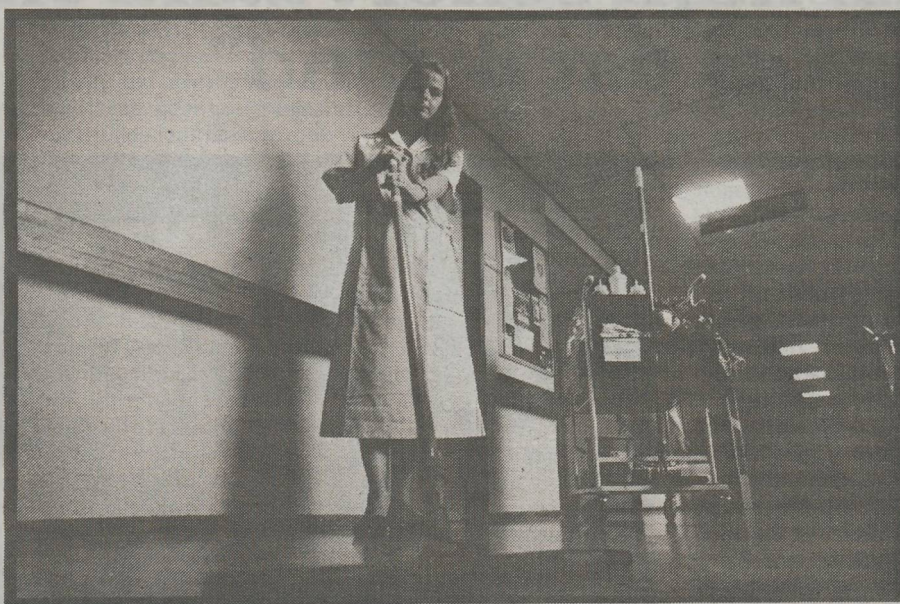
"Snel geld verdienen, het maakt niet uit waarmee," dacht GVO studente Jascha de Nooyer (22), en zij hees zich in een lichtblauw poetsjurkje van het schoonmaakbedrijf. Ze ging aan de slag op niveau zeven ("gelukkig kwam ik daar nooit een bekende tegen") van faculteiten II te Randwijck.

Schoonmaken is geen pretje, dat wist ze van te voren maar dit sloeg alles. "Het was gewoon verschrikkelijk. Ten eerste de leiding, gewoon een stelletje omhoog gevallen huisvrouwen. Ze behandelden me denigrerend. Zo van ach, je bent maar een schoonmaker. Afblaffen en snauwen, het gebeurde allemaal, echt ongelooflijk. M'n collega's waren meestal huisvrouwen die ook eens een centje wilde bijverdienen, maar ik zag ze haast nooit want ik kwam 's middags klokslag vijf uur binnen en precies om acht uur was ik weer vertrokken.

Twintig WC's

Het werk zelf was ook afschuwelijk. Ik moest zo'n twintig W.C.'s en een lab schoonmaken. Ik had een karretje met twee verschillende emmers sop, één voor de W.C.'s en één voor al het andere, verder wel honderd verschillende soorten doekjes voor nat en droog werk, en dan ook nog eens allerlei verschillende sopjes en zeepjes. Voor de vloer moest je weer iets anders gebruiken dan voor de kranen die werkelijk als nieuw moesten glimmen. Maar het meest belachelijke vond ik nog wel dat elke vuilniszak steeds vernieuwd moest worden, ook al zat er maar één papieren handdoekje, of zelfs helemaal niks in. Dat is toch idioot in deze tijd, ik heb me rot geërgerd."

Meestal werkte Jascha in haar eentje maar soms kwam ze wel eens iemand tegen. "Ja, dat was dan een vrouw die kwam kijken of ik alles wel goed deed. Zij heeft me uiteindelijk nog mop-instructies gegeven omdat ik de vloeren niet goed deed. Soms waren er ook nog wel medewerkers in hun lab aan het werk tijdens het poetsen. Die deden ook niet echt aardig. Echt zo van; daar heb je weer zo'n schoonmaakjuffie. Heel soms gingen ze nog wel eens een gesprekje met me aan, maar dan ging het

Renate Schoon maakt schoon (foto Nelis Tutkey)

over welk sopje ik waarvoor gebruikte." De enige afleiding die ze tijdens het poetsen had was het bekijken van de foto's op de professorenkamers. "Op het laatste kende ik hele families uit m'n hoofd". "Ik moest ook vaak de kamer doen waar de artsen, die nachtdienst hadden, sloepen. Maar niemand die me kwam helpen als ik het allemaal niet af kreeg voor acht uur; stond ik daar nog tot kwart over acht bedden te verschonen."

Schoon maakt schoon

Een collega van Jascha de Nooyer heeft heel andere ervaringen. Zij deed haar naam eer aan, en ging ook aan de slag met mop en sop. Renate Schoon (23) vierdejaars geneeskunde heeft het prima naar haar zin in haar bijbaantje. "Ik werk vanaf begin mei, drie keer in de week van zeven tot tien uur 's ochtends in de Tongersestraat 50. Ik heb hiervoor nooit een bijbaantje gehad. Met m'n basisbeurs plus aanvullende beurs kon ik wel rondkomen. Maar bij Geneeskunde zijn de studieboeken toch wel erg duur en ik wil nu ook gewoon eens m'n collegegeld in één keer betalen in plaats van in vijf termijnen." Dit werk had ze nooit kunnen doen naast haar studie. Veel te vermoeiend. Maar nu de studie bijna afgelopen is, in november gaat ze co-

schappen lopen, kan ze die paar uur poesten per week er wel bij hebben.

Renate heeft nooit last gehad van pinnige collega's of arrogante RL-medewerkers. "Er werken hier allemaal heel gezellige Maastrichtse dames. Ik heb alleen wel eens moeite met hun dialect. Ik kom uit Roermond en het Maastrichts is toch weer heel iets anders. Maar de sfeer is echt gezellig. Ze vinden het ook helemaal niet raar dat ik student ben. Ik weet zeker dat ik op vlaat tracteer als ik met dit baantje stop." Ook RL-medewerkers, die zij op haar vroege poestochten tegenkomt zijn heel vriendelijk en bovendien behulpzaam. "Ze ruimen meteen hun bureau op als ik eraan kom."

Het leukste vindt Renate het poetsen van de kamers, want dan kom je nog eens iemand tegen. Maar W.C.'s vindt ze ook niet echt erg. Eigenlijk vind ze alles prima en het kan haar niks schelen wat anderen ervan denken. Wat vinden Renates ouders van de manier waarop hun dochter als arts in spe haar studie bekostigt? Renate: "Ze vinden het prima, ze hebben er juist respect voor."

Chris van der Grinten

Student in wetenschap en zaken

"Wovon lebt der Mensch?", vraagt Peachum in Bertold Brechts Dregroschenoper, en datzelfde wil de redactie van dit blad nu van mij weten. Niet in het algemeen, maar hoe ik rondkwam toen ik studeerde. Ik wilde het liefst niet van mijn ouders afhankelijk zijn, maar door het inkomen van mijn vader kwam ik normaal gesproken niet in aanmerking voor een studiebeurs. Zo was dat in de jaren zeventig. Er bestond wel een mogelijkheid, maar dan hadden mijn ouders en ik valsheid in geschrifte moeten plegen door te verklaren dat wij onberstelbaar gebrouilleerd waren. Dat vond ik wat ver gaan. In plaats daarvan spraken we af dat ik de kinderbijslag kreeg. Redelijk, want zonder kind geen bijslag. Toch? Dat was niet genoeg om van te leven, en dus werd ik student-assistent. Dat leverde, als ik mij goed herinner, zo'n dikke negenhonderd gulden schoon per maand op, een riant inkomen. Daarnaast verdiende ik af en toe bij met wat nu consulentenschappen zouden heten, en dat betaalde zelfs nog beter. Alleen sloten de verschillende baantjes die ik zo had niet altijd op elkaar aan, zodat vette en magere tijden elkaar afwisselden. Wanneer ik verdiende, nam ik al mijn vrienden mee uit eten en stak mijzelf helemaal in het nieuw, van ondergoed tot spijkerbroek (altijd zwart), geruite hemden en Adidas supergrips. Een gevolg was dat al mijn kleren altijd tegelijk versleten waren. Verder ging ik in zaken. Dat kwam zo. In die tijd bestond er een groot verschil tussen de prijzen die je in het buitenland (en dan vooral Engeland en Amerika) voor boeken betaalde, en wat de Nederlandse boekhandel rekende. De fantasiewisselkoers van de boekhandel was zo onredelijk dat ik mij niet moreel bezwaard voelde om zo af en toe een boek te jatten. Dat was spannend, maar ook riskant. Ik maakte liever een paar keer per jaar een uitstapje naar Engeland, om boeken te kopen, en om naar congresses en seminars te gaan, een soort Erasmusprogramma op particulier initiatief. Ik nam op bestelling ook boeken voor kennissen mee, en een logische volgende stap was dat ik boekhandelaar werd. Artikel 1 van onze grondwet garandeert de vrijheid van meningsuiting, en daaruit vloeit voort dat iedereen zich zonder vergunning als boek- of platenhandelaar mag vestigen. Ik liet mij bij de Kamer van Koophandel inschrijven als The Philosopher's Bookshop, een staaltje van marketing aan de inkoopkant. Aanvankelijk was ik zelf mijn grootste klant, later leverde ik ook wel aan universiteitsbibliotheken. Op een van mijn reizen naar Engeland laadde ik mijn oude Kadett vol boeken van Heinemann. Die gaf (en geeft nog steeds) een prachtige reeks uit van klassieke teksten, rode boekjes voor het Latijn, groene voor het Grieks, met de vertaling ernaast. Behalve mijn kwade geweten als ex-gymnasiaat die het in zijn schooltijd druk had met alles behalve studeren was de drijfveer om die boekjes aan middelbare scholen te slijten. Dat liep best goed, maar ik maakte twee fouten die een lacune aantoonde in de studie internationale bedrijfskunde waarmee ik mijn carrière begonnen was. In de eerste plaats had ik de volledige collectie Griekse teksten aangeschaft, ongeveer vierhonderd delen. Dat was een forse investering die ik financierde met een spaardeposito. Ten tweede vulde ik de boeken die ik verkocht weer aan. Zo komt het dat ik tot op de dag van vandaag door vijftiendeel groene meters Loeb Classical Library herinnerd word aan het belang van een strak voorraadbeheer. Of liever: herinnerd zou kunnen worden, want ik heb de cognitieve dissonantie samen met het rente- en koersverlies weggereduceerd door die boeken niet langer als handel te beschouwen. Jammer alleen dat ik geen tijd heb om ze te lezen. Maar ook zonder die voorraad zorgde ik ervoor dat ik geen winst maakte. Mijn inkomen als boekhandelaar bestond uit de boeken die ik zelf nodig had.

Intussen was er een andere ontwikkeling op gang gekomen: mijn smaak werd duurder. Ik heb ooit eens uitgerekend dat ik vanaf het begin van mijn studie per jaar vijf procent duurder ben gaan leven (voor de kenners: dit is gecorrigeerd voor inflatie). Wanneer we voor het gemak die periode op tien jaar stellen (drie studies, dat kon toen nog), dan is mijn smaak met een-punt-nul-vijftiendeel-tiende-min-een is zeventig procent "verbeterd". Die ontwikkeling heeft zich later versneld. Naarmate mijn inkomen toenam, stegen mijn schulden alleen maar harder. Inmiddels heeft uitgebreid empirisch onderzoek mij geleerd dat dit voor iedereen geldt. Een echte wetmatigheid dus. Niemand kan zich aan de verschrikkelijke gevolgen van deze wet van Birner onttrekken, ook haar ontdekker niet. Daarom heb ik de Nobelprijs voor economie die men mij had toegedacht geweigerd. Die zou mijn schulden pas echt tot astronomische hoogten hebben doen stijgen. Ach, was ik maar student gebleven!

Jack Birner

Aken

(vervolg van pagina 7)

gezegd. Maar ook niet voor de allersterksten. Ik ben niet sterk. Wel optimistisch. Tegen de chaos, de onzekerheid, het slaapttekort en het geldgebrek, daar kun je alleen maar tegen als je een absoluut vertrouwen hebt in de goede afloop van het avontuur. En dat heb ik."

Elke is minder optimistisch: "Als je een studie doet, en erbij werkt, moet je gaan schrappen. Die zestig uur, ik weet het, het zou moeten, maar mij lukt het niet. Naast mijn werk en mijn studie, de boodschappen en het huishouden wil ik er graag nog een sociaal leven op na houden. Dat betekent dat ik niet iedere avond om tien uur naar bed ga. Mijn slaapttekort haal ik dan wel weer in tijdens de colleges, want na die bioscoop ben ik volledig uitgeput."

En: "Ik zie de toekomst vaak somber in. Voor de zomer heb ik nog geen werk. Vorig jaar heb ik in de vakantie 14.000 mark verdiend. Ik had gehoopt dat me dat dit jaar weer zou lukken. Dan kan ik door het jaar minder gaan werken en meer gaan studeren. Ik baal er toch wel van dat ik nu zo weinig aan mijn studie kan doen."

Na het wohnheim (de studentenflet), waar Elke en Hatice elkaar leerden kennen, verhuisden de twee vriendinnen naar het Ostviertel: klein Istanbul in Aken. Turkse bazaars, Turkse restaurants, Turkse groentewinkels, Turkse cafés, Turkse theehuizen. Het oogt er sprookjesachtig, vervallen, arm en vrolijk tegelijk. Het ap-

partement van Elke en Hatice is een verdieping in een groot en koel huis. Ruim en goedkoop; voor 430 mark huren ze twee grote kamers, een keuken, een badkamer en een balkon.

Culture-mix

De voertaal in het Ostviertel is Turks, maar blanke Duitsers mogen mee voetballen in het Kennedypark. En in de straatjes en steegjes drinken de witte bierbuiken en de zwarte snorren broederlijk pils op gamelle houten bankjes aan verveloze tafels. Wij eten Kebab, "De beste van Aken", zegt Hatice.

In het Ostviertel ontmoeten de verschillende culturen elkaar: Duits en Turks, arbeiders en studenten. En, door omstandigheden gedwongen, ontstaat er een culture-mix die in Elke en Hatice vleesgeworden is. Zijn jullie eigenlijk student? "Voelen' jullie je eigenlijk wel student?"

Elke: "Ik weet niet eens of ik wel student wil zijn. In ieder geval niet zoals dat door velen in praktijk wordt gebracht: 's morgens naar college, om twaalf uur voor twee mark zeventig vreten in de mensa, 's middags college, tegen de avond koffie drinken bij de Molkerei, dan naar huis, TV kijken, en tot diep in de nacht studeren. Zo ziet het gemiddelde Akense studentenleven er uit."

Hatice: "En altijd praten over dezelfde

onderwerpen: hoe woon je, hoe duur, wat studeer je, ben je solo, waar ga je uit en wanneer was je voor het laatste bezopen."

Elke: "Wij hebben elkaar leren kennen in het wohnheim. Daar zat je met 22 studenten op een gang met één keuken, een waanzinnige schweinelei."

Hatice: "Eigenlijk was iedereen er vreselijk eenzaam en onzeker, en klitten ze daarom juist zo veel samen. Ik kan daar niet zo goed tegen geloof ik. Hier voel ik me gelukkig, tussen normale mensen, die niet alleen over de universiteit ligen te lullen."

Elke: "Veel studenten interesseren zich niet voor de wereld buiten de collegezaal, de mensa, het wohnheim en de Molkerei. Het Ostviertel is al buitenland voor ze. Ze leven voor later en het hier en nu is een noodzakelijk kwaad voor het grote doel: het grote geld."

Ze pauzeert even, denkt lang na: "Natuurlijk zou ik meer aan mijn studie willen doen, niet alleen boeken van buiten leren, maar me ook echt verdiepen in de stof. Maar weet je, als je alléén met studeren bezig bent, dan blijf je zweven. En dat vind ik nou de positieve kant van ons bestaan: als ik 's morgens om zes uur mijn schort aantrek, dan heb ik het gevoel dat ik land. Dat is op zich geen verkeerd gevoel."

Wim Ortjens

Al: vr: op: die: da: Co: stu: ho: "gr: aa: zij: Pa: sta: en: Ma: ba: Ge: ba: vei: in: lan: rit: Het: beic: Nog: kwij: Toe: baa: dat: voo: mel: hoo: klei: mer: een: wan

„Klote! Ik had over de Noorderbrug moeten rijden! Dít kost fooi!”

Studentje Coert Blom in de grote-mensentaxi: "35, waar ben je? Kun je het niet vinden?" (foto Nelis Tutkey)

Als ik hem voor de derde keer vraag of ik alles mag opschrijven, zegt hij: "Als ik om die reden word ontslagen, nou, dan moet het maar."

Coert Blom (21) rijdt taxi. En studeert geneeskunde. Coert houdt van autorijden, voelt zich "groeien" als hij met één hand aan het bekrachtigde stuur van zijn gloednieuwe Volkswagen Passat of Mercedes 200 door de stad jaagt, en het natte, van God en iedereen verlaten Maastrichtse wegdek onder zijn banden laat slissen. Dat is Het Gevoel: alleen op de weg, geen baas wiens hete adem jouw nek verwarmt terwijl je croquetten in een doos pakt. De wereld staat langs de zijlijn en smeekt om een rit: Wereld, hier kom ik aan.

Het werk en de baas. Coert praat over beiden evenveel en met gelijke hartstocht. Nog maar kort geleden wilde hij een dienst kwijt. Ruim van te voren meldde hij zich af. Toen moest hij op het matje komen. Zijn baas liet hem eerst anderhalf uur wachten, dat maakt indruk. En dan: wat dat wel niet voor een stijl was om zich zomaar af te melden en of hij wel niet goed bij zijn hoofd was en wat hij zich wel niet meende, klein studentje tussen de grote boze mensen. Hij kreeg vrij, als hij maar zelf voor een vervanger zorgde. Die vond hij niet, want het ging om een zaterdagdienst en

de student-taxichauffeurs hebben maar één zaterdagdienst in de maand vrij. Dus ging Coert, plichtsgetrouw, toch maar werken. Het feest waar hij zich al maanden op had verheugd, tja, pech. Eenmaal op de centrale bleek dat ze hem toch niet hadden ingeroosterd. Zonder hem daarover in te lichten. "Een rotstreek", zegt Coert. Ze laten hem ook wel eens midden in de week een nachtdienst draaien. Het helpt niet als je de baas ervan probeert te overtuigen dat je overdag naar de universiteit moet, en daarvoor fris en fit moet zijn. "Ik zit ook liever op de Bahama's" zegt Drevorhaven dan.

Soms bellen mensen de centrale als ze een taxi te hard hebben zien rijden. Dat kost de chauffeur een half dagloon. En op aanrijdingen volgt vaak onmiddellijk ontslag. Dit is de negentiende eeuw op wielen. Coert heeft een dienst 19.00-5.00. Tien uur werken, met een half uurtje pauze. Het is Roze Zaterdag, de cafés zijn de hele nacht open en met een beetje pech wordt het ook nog overwerken.

Tittebar

De nachtdienst begint meestal met veel wachten. Standplaats 'Markt', maar vooral standplaats 'station'. De krant, een boek, de radio en hangen over de auto, kletsen met collega's. Elkaar de loef afsteken met ruige verhalen of de kortste weg van A naar B ("Over C? Over C?!" Hoongelach.) De centralist stuurt Coert naar standplaats 'Vrijthof'. Hij sluit aan in de rij, derde is-ie. Hij vindt wachten niet erg, straks barst het toch wel weer los. Als we op weg naar het Vrijthof langs de overvolle standplaats 'Markt' rijden, is één druk op de claxon voldoende om vijf jongens een hand te

laten opsteken. Ook zij die bij de concurrent werken, groeten, want het zijn allemaal studenten.

De taxi heeft het hart van vele studenten gestolen. Het rijden, de macht, het gevoel, en het volk. Vooral het volk is belangrijk. Het bekrompen studentenwereldje, het "Hollands eiland in Maastricht", zegt Coert, dat benauwt hem. Coert houdt niet van *evalueren* als er iets mis is. Hij krijgt liever een uitbrander van zijn baas. Nee, hij wil Malberger onder de Malbergers zijn, Maastrichtenaar onder de Maastrichtenaars.

Wawa's

Maar hij haat "wawa's". Dat zijn autochtonen die geheimspraak spreken. Dat zijn arrogante lieden die zeggen dat je naar 'Rocky' moet rijden, maar er niet bij vertellen dat 'Rocky' een personificatie is van 'Café De Poort'. Na een half jaar kwam Coert erachter dat met de *Tittebar* café 'De Brouwer' wordt bedoeld. Sindsdien hoort hij erbij.

Hij verstaat ook al dialect, behalve van "omaatjes zonder gebit of zatte Limbo's". Hij spreekt het zelfs een beetje, en dat is goed voor de fooi.

Van de gratie van het volk moeten ze het hebben, de student-taxichauffeurs. Van de baas krijgen ze een tientje per uur. Of het nu maandagmorgen is, of zondagnacht, loofhutenfeest of nieuwjaar, een tientje krijgen ze. Maar met een beetje geluk halen ze vijftig gulden fooi op. Maar dan moet wel iedereen gemiddeld een rijksdaalder geven en charmante Coert - hij helpt zijn klanten met in- en uitstappen en babbelt geanimeerd - charmante Coert vloekt hartstochtelijk als hij maar 35 cent

krijgt of helemaal niks. En na de volgende rit, als het opnieuw tegenvalt: "Dan heb ik toch weer zo'n schuimbakkes van het slijmen, en dan levert het nog niks op!"

Eén brug te ver

Van Borgharen naar Caberg, dat gaat via de Noorderbrug. Coert kiest de Wilhelminabrug. Het duurt even, maar dan gaat zijn ingebouwde kompas hem toch opspelen en voelt hij dat hij fout zit. Hij gaat steeds harder rijden, eerst nog door rood ("Het was groen hè", probeert hij de klant nog positief te stemmen, maar de enige die lacht, als Snoopy, is Coert), en dan met honderd over de Romanusweg. Verkeerde brug, zwiepend over de markt en op de remmen in de Capucijnenstraat. De klant zwijgt, boos en onder de indruk van de taximeter die al bijna op dertig gulden staat. En Coert, ocharm Coert, hij probeert de pijnlijke stilte te breken met gefrunnik aan de radio. Hij doet alsof hij weet wat hij doet. Maar hij doet maar wat, slaat eens linksaf, slaat eens rechtsaf, met de wanhoop van een konijn die op een bloedhond jaagt. De klant blijft sadistisch zwijgen en laat zich bij het afrekenen tot de laatste cent terugbetalen. Zo gauw hij - zonder groet - de auto heeft verlaten vloekt Coert: "Klote! Ik had over de Noorderbrug moeten rijden! Dit kost fooi!"

Hij zat ook wel eens in Heerlen, terwijl hij vier afslagen daarvoor de weg naar Hoensbroek had moeten nemen. Die omweg kostte de vrouw die naast hem zat 115

(vervolg op pagina 12)

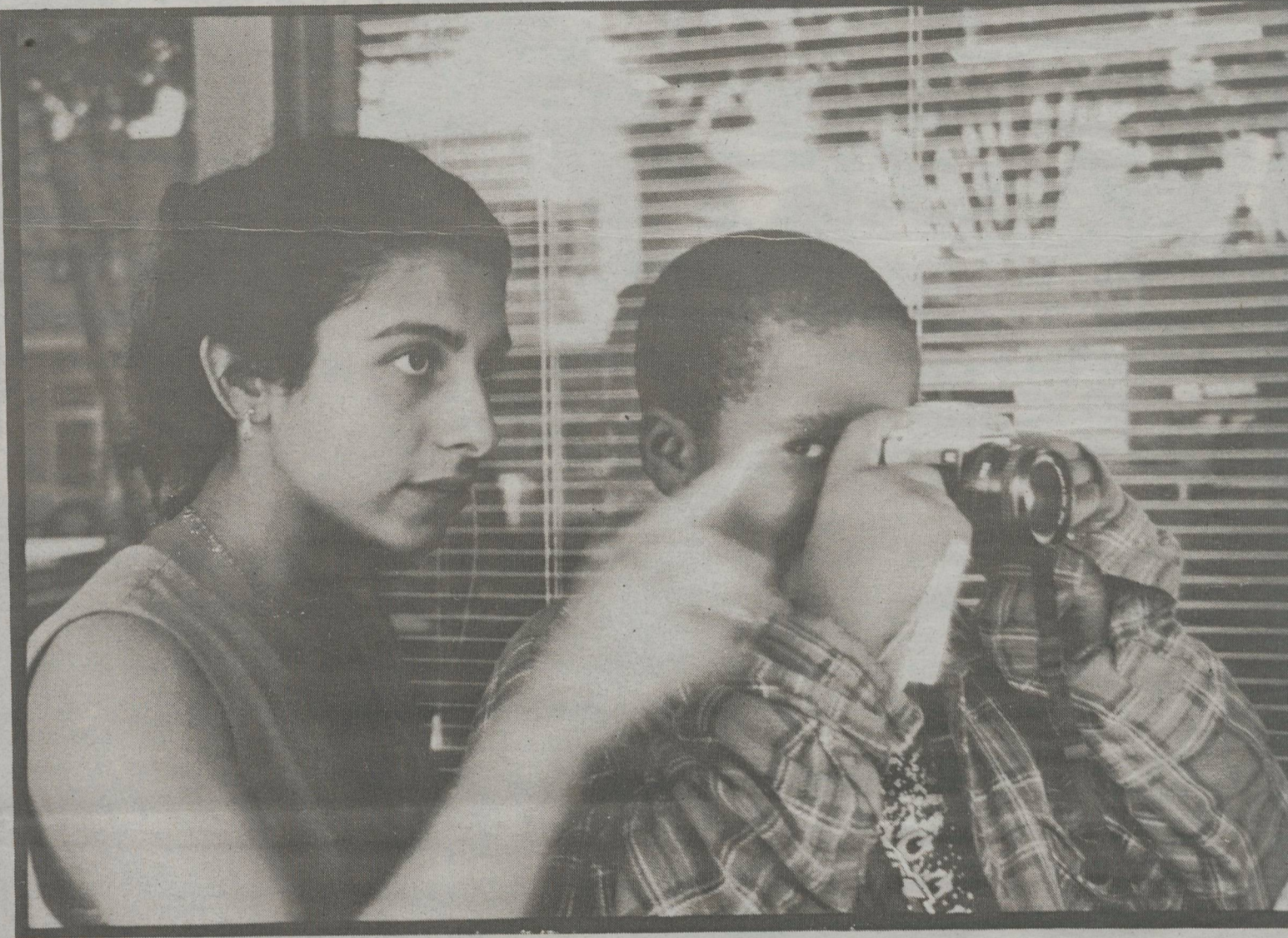
Ploeteren om een lening te vermijden

Een kleinere groep Amerikaanse studenten heeft een baan nodig om te kunnen studeren. Dit zijn de zogenaamde werkdienststudenten. Mensen uit de minderheden, de mensen met een sociaal zwakke achtergrond, mensen met arme tot zeer arme ouders die vaak op latere leeftijd toch nog de kans grijpen om hun carrière te veranderen. Martha H. Borja, net afgestudeerd in de psychologie aan de San Francisco State University, was een van hen. Zij heeft geen draagkrachtige ouders, kreeg maar een kleine beurs van haar vrij arme universiteit en wilde geen lening. Dus werkte ze gemiddeld zo'n twintig tot dertig uur werkte per week om in haar levensonderhoud te voorzien. Niet alleen in de zomer, maar ook gedurende het academische jaar. Slechts een enkeling, zoals Daniel Abrams die *physics* studeert aan de Stanford University en kind is van rijke ouders, heeft een baantje puur en alleen omdat het goed is voor zijn carrière.

De fotojuf

Het is bijna één uur 's middags en redelijk rustig op dit deel van de University Avenue in Palo Alto, California. Behalve voor de kleine eensgezinswoning aan het einde van de straat waar het gemeenschapshuis 'Just Us' is gevestigd. Daar staat een clubje zwarte jongeren luidruchtig tegen elkaar op te bieden. "Minolta", schreeuwen twee gelijkgestemden. "Onzin, echte fotografen hebben een Canon, net zoals ik", gromt een ander. De komst van de vreemde leidt de aandacht even van de prominent om hun nek bungelende camera's af.

"What are you looking for?" vraagt de brutaalste zodra de vreemdeling binnen gehoorafstand is. De mond vol kauwgom staat geen seconde stil, het onvermijdelijke petje past nog maar nauwelijks op zijn bolle hoofd. Hij heet Brandon, is klein, net zestien, en heeft precies als het grootste deel van zijn vrienden en vriendinnen al het figuur van een uitdijende dertiger. "Cathy?" Daar wachten zij ook op. Dat is de juffrouw die hen de kunst van het fotograferen leert.

Fotojuf Cathy Amirfar: "Een fotorolletje gebruik je maar één keer."

Vijftien minuten later doet Cathy Amirfar (20), *undergraduate* student aan de Stanford University in California, verwoede pogingen om de aandacht van haar klasje te trekken. In een vroegere huiskamer die nu dienst doet als kantoor, feestruimte, spreekkamer, cursuslokaal en donkere kamer maant ze haar clubje tot rust. Eerst vriendelijk, even later met dreigende taal. "Wie nu nog een keer zijn mond opentrekt, krijgt straks geen zwart-witrolletje mee naar huis." De meisjes worden er stil van, de negentienjarige Mexicaanse Veronica schuift zelfs het fotootje van haar 16 maanden oude zoonnetje dat ze vol trots toonde, weer in de portemonnee. Straks vertelt ze wel verder. Dan wil ze ook wat meer uitleg over Nederland. Daar heeft ze nog nooit van gehoord. Dat ligt dus in Europa, maar waar ligt Europa eigenlijk?

De jongens laten zich niet afschrikken door Cathy's dreigement. Zij blijven alle knopjes van hun geleende camera's uitproberen en maken intussen flauwe grapjes over het nieuwe ingevlochten kapsel van een van de meisjes. Dat roept bij hen associaties op met het sprekend paard 'Mister Ed'. Iets wat ze na een half uur nog laten horen. Pas wanneer Cathy ontdekt dat Brandon heeft geprobeerd om 72 foto's te maken met een rolletje van vierentwintig, verstommen de paardegeluiden. Brandon staat er een beetje beteuterd bij. "Kan dat dan niet? Mag je niet gewoon blijven doordraaien en het rolletje nog een keer gebruiken?" "Nee", legt de studente uit als de rest van de groep in een lachstuipt schiet. "Een rolletje gebruik je maar één keer."

Banenplan

De hele zomervakantie (drie maanden) werkt Cathy Amirfar als summervaccation counselor. Zij begeleidt ongeveer vijftig kansarme highschool jongeren die tijdens hun zomervakantie door een speciaal banenplan

Ze werken, allemaal. De zwakkere broeders die zonder enige vorm van selectie terecht komen op San Francisco State University in California. Een baan(tje) als kapster, kantine medewerkster, student-assistent of kantoorclerk hoort er voor de Amerikaanse de meeste Amerikaanse studenten hebben een 'job' om hun studielening zo laag mogelijk te houden. Cathy Amirfar, vierde klas psychologie en internationale betrekkingen aan Stanford, werkt daarom de hele zomer als summervaccation counselor. Voor Rebekah Stone, die in het ziekenhuis. Na een jaar moest zij die baan weer laten schieten. "Het opvangen van patiënten vroeg erg veel van me, zeker emotioneel. Het is niet makkelijk als je de hele dag psychische problemen van mensen aanhoort en ze probeert op te lossen. Het zuigt je geestelijk uit. Er is nauwelijks ruimte om naast dat werk nog een studie te volgen. Ik raakte dan ook steeds verder achterop met psychologie. Toen heb ik de baan opgezegd want ik wilde per se in twee jaar het Master's diploma halen. Zonder die baan kon ik mijn kamer niet aanhouden, dus verhuisde ik voor de zoveelste keer weer naar mijn ouderlijk huis. Dat vonden mijn ouders prima, maar ze konden me verder niet helpen. Daarom moest ik alsnog een lening van 3000 dollar afsluiten. Er zat niets anders op want ik wilde zo snel mogelijk afstuderen." In mei behaalde Martha haar Master's in de psychologie. Totaal geleend bedrag: 3000 dollar.

van de overheid van de straat worden gehouden. Zij zoekt voor hen een passend betaald baantje bij de overheid of in de non-profit sector, bezoekt hen op het werk, overlegt met hun bazen en verzorgt een cursus fotografie. Niet dat ze een kei is in fotograferen. Ze maakt zelf pas sinds een half jaar foto's, maar zoveel kennis heeft ze ook niet nodig. De leerlingen hoeven straks geen technisch perfecte foto's te maken. Als ze na de acht weken weten hoe de spiegelreflexcamera werkt, er zelfstandig een rolletje in en uit kunnen halen en onder begeleiding een foto af kunnen drukken, dan is de cursusleider al meer dan tevreden. Belangrijkste van dit hele project blijft toch dat de wereld van deze negen jongeren iets groter wordt. Dat ook deze zestien-, zeventien- en achttienjarigen het dagelijks leven eens via het oog van de camera zien. "Ik hou van dit werk. Je leert jongeren kennen, eigenlijk mensen van bijna je eigen leeftijd, die veel problemen hebben. De een heeft drugs gebruikt, de ander was lid van een jeugdbende, de volgende is een ongehuwde tienermoeder en nummer vier heeft een psychiatrisch verleden. Voor hen kun je iets betekenen, je kunt ze door dit project een eerste werkervaring bieden en bovendien ook nog iets laten ervaren waar ze normaal nooit aan toe zouden komen. Ik begeleid die mensen. Daarvoor heeft geen psychologie te studeren. Ik studeer zelf biologie en internationale betrekkingen. Dit is een baan die goed is voor iedere student. Het haalt je uit de ivoren toren die een campus toch is. De scholieren leren van mij, en ik leer heel veel van hen. Over de ongelijke kansen, over de andere kant van de Amerikaanse samenleving."

17.000 dollar collegegeld

De derdejaars studente offert haar hele zomervakantie niet alleen uit sociale, medemenselijke gevoelens op. Ze heeft het

geld dat ze hiermee verdient (tussen de 2500 en 3000 dollar) ook hard nodig om haar studie te bekostigen. Ze krijgt wel een *scholarship* (beurs) van de rijke particuliere Stanford University. Die hoeft niet terugbetaald te worden en is genoeg voor het (ook voor Amerikaanse maatstaven zeer hoge) collegegeld van ongeveer 17.000 dollar. Haar ouders dragen bij wat ze, gezien hun inkomen, wettelijk verplicht zijn. Een klein bedrag. Te weinig om haar boeken en de kamer en eten (samen goed voor ongeveer 10.000 dollar per jaar) op de campus te bekostigen. Daarom schiet de federale overheid te hulp en ontvangt Cathy ieder jaar een lening. Net als echter de meeste Amerikaanse studenten wil ze het bedrag dat ze moet lenen zo laag mogelijk houden. Daarom werkt ze iedere zomer. Vakantie vieren doet ze wel na haar afstuderen. Over twee jaar, wanneer ze *bachelor* (de eerste universitaire graad in Amerika, vergelijkbaar met het vroegere kandidaatsexamen in Nederland) achter haar naam mag zetten. Na anderhalf uur houdt Cathy het voor gezien. De fotorolletjes worden uitgedeeld, vergezeld met een opdracht: maak voor de volgende keer foto's van mensen en dingen die je dierbaar zijn. Veronica weet al wat er straks op de 24 foto's zal staan. Haar kleine jongen. Brandon trekt een vies gezicht als hij dat hoort. Voor hem is er maar een ding belangrijk in het leven: American Football. En dat zal iedereen de volgende les kunnen zien.

De onderzoeker

"Ik werk niet voor het geld", klinkt het op het terras van de campus. "Ik werk omdat het goed is voor mijn *education*." Daniel Abrams (21), vierdejaars *physics* aan Stanford, is deze zomer voor twee maanden aangesteld als student-assistent. Met een bekakt Amerikaans accent legt Abrams uit dat hij participeert in een natuurkundig

onderzoek naar verdroging. Erg interessant en bovendien een werkervaring die niet slecht zal staan op zijn curriculum vitae. Dat hij een groot deel van zijn berekeningen lekker in de zon aan een terrastafeltje kan uitvoeren, maakt zijn werk alleen nog aantrekkelijker. Hij zou nooit, zoals Cathy, zijn zomer als summervaccation counselor of campocounselor doorbrengen. Dan heb je misschien wel veel lol en mag je met de kinderen en scholieren door de bossen huppelen, maar dat is toch eigenlijk geen werk voor een student aan de wetenschappelijk hoog aangeschreven Stanford University. Een Stanford-*undergraduate* moet, net als hij, een onderzoeksbaantje zoeken. Of het nou veel geld oplevert of niet.

Studiefinanciering z'n Amerikaans

Geen ouderonafhankelijk en ook geen basisbeurs voor iedereen. Kinderen van rijke ouders hebben in Amerika in principe geen recht op een beurs of een lening van de overheid. Studenten minder draagkrachtige ouders komen hier wel voor in aanmerking. Een *rentedragende lening* is het meestal niet. Amerika kent *studiebeurzen* van de federale overheid, de overheid van de afzonderlijke staat, de universiteit en van talloze particuliere fondsen die geld beschikbaar stellen voor speciale categorie studenten (bijvoorbeeld kinderen van buschauffeurs uit de staat Texas of jongeren die uitblinken in een bepaalde tak van sport). De hoogte van al deze beurzen is afhankelijk van het ouderlijk inkomen en van de draagkracht van de staat, de universiteit of het fonds. Een particuliere universiteit als Stanford kan bijvoorbeeld veel meer geld uitgeven aan *scholarships* dan de veel minder draagkrachtige staatsuniversiteiten. Die laatste zijn van hun inkomen voor een groot deel afhankelijk van overheidsgeld die de laatste jaren steeds bezuinigen op onderwijs. De particuliere universiteiten beschikken over een groot eigen

maar ook hun tegenhangers die als briljante highschoolgraduate zijn binnengehaald door de beroemde Stanford University in Californië. Niet om te sparen voor een nieuwe stereo of walkman, of voor het reisje naar Zuid-Amerika of Europa. Nee, de rijkere studenten hebben vaak een hoge sociale status, een hoge opleiding en internationale betrekkingen aan Stanford, werkt daarom de hele zomer als summervaccation counselor. Voor Rebekah Stone, die in het ziekenhuis. Na een jaar moest zij die baan weer laten schieten. "Het opvangen van patiënten vroeg erg veel van me, zeker emotioneel. Het is niet makkelijk als je de hele dag psychische problemen van mensen aanhoort en ze probeert op te lossen. Het zuigt je geestelijk uit. Er is nauwelijks ruimte om naast dat werk nog een studie te volgen. Ik raakte dan ook steeds verder achterop met psychologie. Toen heb ik de baan opgezegd want ik wilde per se in twee jaar het Master's diploma halen. Zonder die baan kon ik mijn kamer niet aanhouden, dus verhuisde ik voor de zoveelste keer weer naar mijn ouderlijk huis. Dat vonden mijn ouders prima, maar ze konden me verder niet helpen. Daarom moest ik alsnog een lening van 3000 dollar afsluiten. Er zat niets anders op want ik wilde zo snel mogelijk afstuderen." In mei behaalde Martha haar Master's in de psychologie. Totaal geleend bedrag: 3000 dollar.

Insectensorteerder Rebekah Stone en de beer van Berkeley. Foto's Riki Janssen

Maar Daniel Abrams heeft makkelijk praten en het zonnige terras van de campus. Hij heeft rijke ouders en komt net als ongeveer eenderde van de 6000 *undergraduates* die Stanford telt, niet in aanmerking voor financiële hulp. Dus geen beurs, maar ook geen *rentedragende lening* voor Daniel. Zijn ouders betalen zelf de kleine 27.000 dollar die jaarlijks aan collegegeld, boeken, kamer en eten wordt gerespand. En om het zakcentje voor een avondje uit of een weekje naar Hawaï zit hun zoon ook niet verlegen. Dat betaalt hun jongen allemaal uit eigen zak. Daniel bezit namelijk samen met zijn moeder een klein goedlopend software bedrijfje in Chicago. "Mijn moeder en ik zijn partners. Wij hebben het bedrijf in het laatste jaar dat ik op de highschool zat

opgericht. Ik ben een speciaal geval. Ik ben slim. Ik had op school al wat geleerd over de ontwikkeling van software. Toen heb ik er wat boeken over gelezen en de rest ging vanzelf. De afgelopen zomers heb ik steeds in Chicago gewerkt. Daarmee heb ik zoveel geld verdiend dat ik voorlopig nog wel af en toe naar de duurdere restaurantjes kan gaan of naar de film. En vanwege dat geld vind je op mijn kamer ook de nieuwste cd's." Abrams werkt alleen in de zomer. Tijdens het academisch jaar heeft hij geen tijd voor baantjes. Dan wil hij de handen vrij hebben om zoveel mogelijk mee te pikken van het campuserleven. Hij mist geen interessante leszing, gaat vaak naar een concert, sport veel in de luxueuze accommodatie, discuteert eindeloos met studiegenoten en studeert natuurlijk minimaal vijftien uur per week.

De werkdienst

De wist het al op de highschool. Zonder een fatsoenlijke baan hoefde ze niet aan een studie psychologie op de universiteit te beginnen. Geld lenen was en is voor haar uit den boze. "Ik ben een Latino, en wij, de Latino's lenen niet snel, maar helpen onszelf en elkaar. Dat is onze cultuur." Misschien dat ze bij de San Francisco State University, de universiteit van haar keuze omdat ze daar als inwoner van de staat California geen collegegeld hoefde te betalen, een *scholarship* kon lospeuteren. Veel zou het nooit zijn, want een staatsuniversiteit heeft nu eenmaal veel minder beurzen te vergeven dan bijvoorbeeld een particuliere universiteit als Stanford. Die laatste heeft ongeveer 500 particuliere fondsen waaruit beurzen worden verstrekt. Maar deze hooggevoerde instelling neemt alleen de allerbeste scholieren aan. Tot die groep behoorde Martha H. Borja niet. Wilde ze studeren, dan moest zij zelf voor het grootste deel van de centen zorgen. Haar ouders zouden bij-

springen, dat wist ze zeker, maar hun budget was beperkt. Elf jaar geleden schreef Martha zich in en kreeg meteen een baan als datatypiste op de campus. Gemiddeld zat ze twintig tot dertig uur per week achter de computer. Van haar salaris, de kleine beurs die ze had gekregen en de bijdrage van haar ouders betaalde ze haar kamer, het eten en de boeken. Maar in het tweede jaar verminderde de ouderlijke bijdrage en was een kamer op de campus niet meer betaalbaar. Martha pakte haar boeltje bij elkaar en vertrok weer naar haar ouderlijk huis. De data bleef ze intypen want een bijdrage in de huishoudpot was meer dan welkom en de boeken kreeg ze ook niet gratis. Bovendien kan een Amerikaan niet zonder auto. Na verloop van tijd ruild ze haar baan in voor een aanstelling in een tehuis voor moeilijk opvoedbare kinderen. Dat betaalde beter.

Ploeteren

Dat ze door haar werk geen vier jaar maar zes jaar over haar *Bachelors* (de eerste universitaire graad) heeft gedaan, vindt ze niet erg. In die tijd hoefde ze geen geld te lenen. Maar het geploeter om in het levensonderhoud te voorzien zorgde er in eerste instantie wel voor dat Martha na haar *Bachelor's* besluit geen *Master's degree* (de tweede universitaire graad in Amerika die vergeleken kan worden met het Nederlandse doctoralexamen oude stijl) te halen. Ze was moe en wilde geen dubbele baan meer. Drie jaar later (september 1991) schreef ze zich alsnog in voor het tweejarige *Master's* programma in de psychologie. "Wil je iets bereiken in de maatschappij dan moet je op zijn minst een *Master's degree* hebben. Wie *Bachelor* achter zijn naam heeft staan, komt alleen in aanmerking voor de lagere baantjes." Ze nam opnieuw een kamer op de campus en kreeg een baan als sociaal werk-

ster in het ziekenhuis. Na een jaar moest zij die baan weer laten schieten. "Het opvangen van patiënten vroeg erg veel van me, zeker emotioneel. Het is niet makkelijk als je de hele dag psychische problemen van mensen aanhoort en ze probeert op te lossen. Het zuigt je geestelijk uit. Er is nauwelijks ruimte om naast dat werk nog een studie te volgen. Ik raakte dan ook steeds verder achterop met psychologie. Toen heb ik de baan opgezegd want ik wilde per se in twee jaar het Master's diploma halen. Zonder die baan kon ik mijn kamer niet aanhouden, dus verhuisde ik voor de zoveelste keer weer naar mijn ouderlijk huis. Dat vonden mijn ouders prima, maar ze konden me verder niet helpen. Daarom moest ik alsnog een lening van 3000 dollar afsluiten. Er zat niets anders op want ik wilde zo snel mogelijk afstuderen." In mei behaalde Martha haar Master's in de psychologie. Totaal geleend bedrag: 3000 dollar.

Dode insecten

Vliegen, muggen, bijen, wespen. Rebekah Stone kon er geen genoeg van krijgen en was helemaal verguld toen zij een baantje kreeg dat helemaal aansloot bij haar passie. Ze kwam terecht in het insectenmuseum dat behoort bij de vakgroep insectenleer van de California State University, Berkeley. Daar stond zij in eerste instantie als hoofdvakstudente ingeschreven. Hele dagen zat ze achter de balie te wachten tot er weer eens iemand interesse toonde voor de vliegen, muggen en meer bijzondere besties. Zat ze niet tussen de opgeprikte insecten, dan stond ze voor hun dode, maar nog niet met een speld doorboorde lotgenoten. Die lagen in grote hopen bij elkaar en moesten gesorteerd worden. Per familie. "Wat je je bij dat sorteren moet voorstellen?" Ze grinnikt. Die vraag heeft ze al vaker gehoord. "Nou, het is niets bijzonders al moet je wel wat kennis van insecten hebben. Je haalt een exemplaar uit de hoop, dan kijk je tot welke familie het behoort en vervolgens mik je het in de juiste doos. De onderzoeker kan er dan meteen mee aan het werk."

Haar baantje hoefde Rebekah Stone niet zelf te zoeken. Dat werd vanaf voor haar gedaan door de afdeling 'Financial Aid' van Berkeley in het kader van het 'Federal Work-Study' programma. Ook al beviel het werk met de insecten Rebekah goed, de studie bleek te natuurwetenschappelijk en dus voor haar te moeilijk. Er zat niets anders op dan van hoofdvak te veranderen. Het werd Dutch Studies. Een leuke studie, vertelt ze in vrij goed Nederlands. Zeker voor een Amerikaan die weet dat een deel van zijn familie uit Nederland afkomstig is. Ze spreekt nou de taal, weet aardig wat van de geschiedenis en cultuur en roemt de Nederlandse poëzie. Welke dichter nou precies haar voorkeur heeft, is ze echter even vergeten. Nijhoff misschien? Ja, ze gelooft dat hij haar wel kon bekoren. Haar nieuwe baan heeft ze aan het hoofdvak aangepast. Ik mag raden, eigenlijk is het meer ruiken. Rebekah sorteert nog steeds. Alleen hebben de insecten plaats gemaakt voor vissen.

Riki Janssen

Het AH-erlebnis in de vulploeg

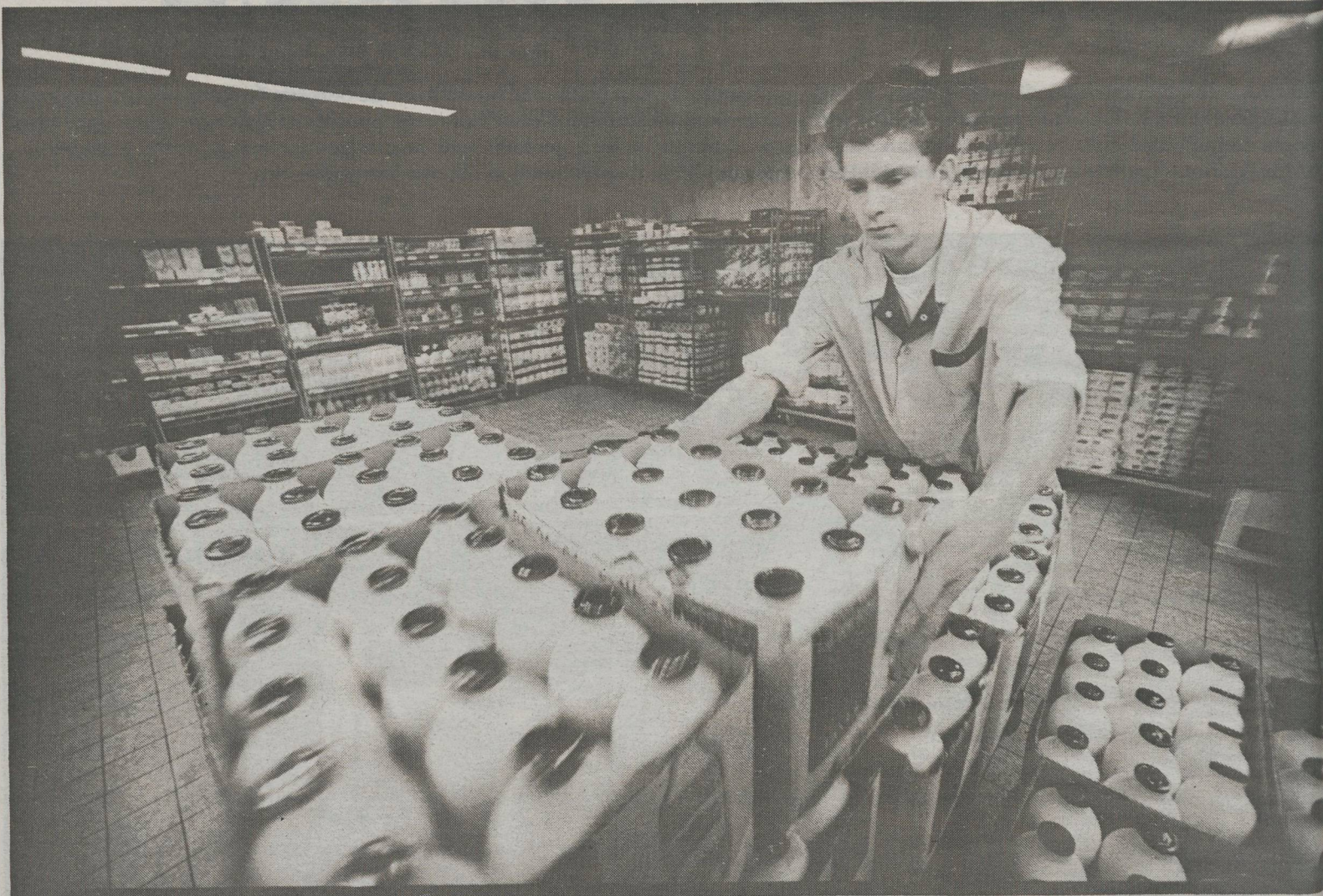
Een stuk of veertig colli in een uur, die moeten ze toch wel kunnen verwerken. Dat is de Albert Heijn-norm. Zegt de kleine assistent-afdelingsmanager van de afdeling *houdbaar en nonfood*. Maar als er klanten in de winkel zijn, op donderdagavond bijvoorbeeld, kun je dat niet eisen. Dan mag je blij zijn als ze de vijftig halen. Want klanten vragen voortdurend waar iets staat, en sinds het filiaal aan de Scharnerweg in verbouwing is wordt die vraag nog vaker gesteld dan anders. De assistent-afdelingsmanager houdt er eens makkelijk voor staan, zichtbaar in zijn nopjes dat ook hij nu geïnterviewd wordt.

Hij is degene die de zeventienkoppige vulploeg van Martijn Hesselink en zijn vriendin Ingrid van Sundert, allebei economiestudenten, dirigeert. Ingrid haalt pakjes pinda's van 250 gram uit een doos (een 'collo'; dat kan ook een tray met jampotten zijn, het gaat om verpakkingseenheden) en legt ze in het schap. Nee, opgejaagd worden ze hier niet, ze heeft wel eens een baantje gehad waar je meer achter je broek werd gezeten. In een bakkerij was dat. Niet dat je hier tegen een stelling kan gaan leunen om gezellig te kletsen, daar wordt dan wel iets van gezegd. Maar dat er een normtempo is waarin ze deze pallet van zijn lading zou moeten ontdoen, is haar niet bekend. Ze gaat gewoon door, pakt na de pinda's een doos met zakjes Shanghainootjes, scheurt hem open en verdeelt de inhoud over de bak met zakjes Shanghainootjes. Haar twee collega's doen hetzelfde. Een tikje geestdodend vindt ze het wel, een avond kan soms knap lang duren. Vooral als je toevallig de wijn moet doen, of wasmiddelen. Daar word je gek van. Kijk, pinda's leg je bij pinda's, chocomel zet je bij de chocomel, stroopwafels bij stroopwafels, maar tweehonderd soorten wijn en tientallen merken waspoeders, daarvan heb je niet zo één twee drie in de gaten waar je dat allemaal neer moet zetten.

Maar dit baantje heeft ook voordelen, leggen Ingrid en Martijn uit. Twee avonden per week van zes tot negen uur 's avonds, dat is te overzien, dan ben je met een beetje geluk al om kwart over negen thuis. Als je in de Horeca werkt wordt het een stuk later, dat is ook geen leven.

Een maand van 4 weken

Ingrid is er via Martijn ingerold. Martijn werkte vroeger op school al bij een supermarkt, de groentenafdeling. Dus toen hij twee jaar geleden in Maastricht kwam studeren heeft hij zich meteen bij AH gemeld. Hij is nu twintig en verdient tweehonderdvijftig gulden per maand; nee, per vier weken, corrigeert de plaatsvervangend bedrijfsleider, J. Soeurt, die graag bij het gesprek aanwezig wilde zijn. Dus Martijn krijgt niet twaalf maar dertien keer per jaar dat bedrag. Soeurt kijkt opgetogen over zoveel goedgeefsheid van hun gezamenlijke broodheer. Plus de jaarlijkse winstdeling, laatst was dat driehonderdvijftig, en het vakantiegeld van tweehonderdzeventig gulden. Martijn doet het voor de luxe, dit geld komt bovenop de negenhonderdvijftig gulden die hij maandelijks aan basisbeurs en ouderlijke bijdrage binnen krijgt: "Zonder Albert Heijn kan ik ook wel leven hoor". Bij Ingrid gaat het niet om de luxe, ze heeft het echt nodig. De portemonnee moest weer gespekt, want ze was behoorlijk blut toen ze dit jaar twee keer op vakantie was geweest. Is dat dan geen luxe? O ja, eigenlijk wel. Ingrid wordt eruit gegooid, komende oktober. Ze heeft een BT-contract. Martijn

Martijn Hesselink als schappenvuller: veertig colli per uur, 250 gulden per vier weken (foto Nelis Tutkey)

mag blijven, die heeft een OT. Enigszins beschroomd legt Soeurt uit wat hier de diepere beweegredenen zijn. Het komt erop neer dat AH tegenwoordig vooral op zijn eigen kleintjes let. Bezuinigen dus. Wie de twintig passeert wordt te duur, en dus worden mensen alleen nog maar voor een bepaalde tijd (BT) geworven. Ingrid kreeg een jaarcontract. Martijn is in betere tijden aangenomen, toen er nog aanstellingen voor onbepaalde tijd (OT) werden vergeven. Als hij wil mag hij tot zijn pensioen vakken blijven vullen.

Verboden op de krat te zitten...

De vulploeg van AH draait bijna geheel op studenten. Het is avondwerk, en in het weekend willen ze nogal eens naar huis. De jonge koppies die zaterdag achter de kassa zitten zijn dus vooral scholieren. Dat de vullers studenten zijn merkt Soeurt hoofdzakelijk aan de tegenspraak die hij krijgt. Studenten stellen meer vragen, willen wel eens in discussie gaan over het nut van een bepaalde regel. Bijvoorbeeld die dat je niet zittend op een krat mag vullen. Toevallig was het Martijn die daar onlangs tegen protesteerde. Hij vult de onderste vakken sneller als hij op een krat zit, en bovendien is het een prettiger houding. Dat je het niet moet doen als er klanten zijn, snapt hij ook wel. Het staat nogal sloom. Maar de bedrijfsleiding wil het niet hebben, ook niet op de avonden dat er geen publiek is. Waarom niet? Omdat het een ongezonde houding is, zegt Soeurt. Slecht voor je rug. Maar hij is de beroerdste niet. Voorlopig blijft de regel gewoon van kracht, voor iedereen, maar hij heeft beloofd om de zaak uit te laten zoeken. De vraag is doorgespeeld naar het hoofdkantoor, daar beschikken ze over onderzoeken naar verschillende werkhoudingen in de winkel. Het wachten is op de uitslag. Als Martijn gelijk heeft dat het voor zijn fysiek niets uitmaakt mag hij voortaan zittend vullen. Tot die tijd blijft het verboden.

...toch zit het lekker

Het is donderdagavond, koopavond, en het loopt tegen zevenen. Martijn stouwt ontelbare pakjes goudappeltje en appelsientje in de rekken. Even later vertrekt hij

naar de chocomel. Een maatje gaat op zijn plek verder. Rustig pakt die een blauw kratje, dan nog een. Vlak voor het rek zet hij ze naast elkaar. Dan pakt hij een doos met pakjes vruchtensap, zet die op de ene

krat, gaat dan zelf kalmpjes op de ander zitten, en begint te vullen.

Wammes Bos

Taxi!

(vervolg van pagina 8)

gulden in plaats van de normale 65. De kunst is om niet te laten merken dat je ernaast zit. Zwijgen, alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat je over Heerlen naar Hoensbroek rijdt. Zwijgen en zweten: "Dan zit ik me toch een potje te transpireren, nou, daar word je bang van." De angst voor het omrijden en de daarop volgende toorn van de klant, maar ook de angst voor boze centralisten inspireert taxichauffeurs soms tot dwaze acties. Coert ging eens achteruit een oprit af, nadat hij de afrit had gemist. Of nam een fietspad, nadat hij zichzelf in een file had geboord, op een weg waar hij helemaal niet mocht zijn.

Tot na middernacht vertelt Coert ruige verhalen. Er wordt veel gescholden, zegt hij, maar hij heeft de ijzeren pook die in zijn deurvak ligt nog nooit hoeven gebruiken. Wanbetalers heeft hij wel eens gehad en dat kostte hem geld, niet het bedrijf. Een baas kan namelijk niet controleren of een chauffeur echt bestolen is, of dat hij een verhaal verzint om het ritgeld in eigen zak te kunnen steken. De chauffeurs krijgen het nadeel van de twijfel. Zelfs het eigen risico bij schade moet door de chauffeurs worden vergoed. En ook de bekeuringen zijn voor eigen rekening, zelfs als de centralist aan één stuk door in de mobilfoon roept dat ze sneller moeten zijn. Het bedrijf heeft zich gevrijwaard van elk risico dat het beroep van taxichauffeur met zich meebrengt. Rovers moet je maar niet meenemen en wanbetalers moet je vooruit laten betalen. Maar de chauffeurs wordt geen glazen bol verstrekt, klaagt Coert.

En de centralist roept inderdaad aan één stuk door dat het sneller moet: "35, waar ben je? Kun je het niet vinden? Zeg dat

dan, dan kan ik je helpen. Je weet toch dat je daar al om twaalf uur had moeten zijn!"

Mannenwereld

Tegen twee uur in deze hectische zaterdagavond heeft Coert al voor minstens duizend gulden aan verkeersovertredingen begaan: twee keer eenrichtingverkeer, vier rode stoplichten en de hele rit is één grote snelheidsovertreding. Het is nu zó druk, dat als de chauffeurs een bestemming doorgeven, de centralist meteen een nieuwe rit opgeeft. Of Coert nu naar De Heeg, Daalhof of Pottenberg scheurt, in elke wijk zit wel weer een nieuwe klant op een taxi te wachten.

Bij de standplaatsen staat het ondertussen zwart van de mensen die een taxi willen. Vooral op de markt spelen zich levensgevaarlijke taferelen af van dronkaards die zich bijna voor de af en aan scheurende taxi's werpen, in de hoop meegenomen te worden.

"Raggen met die handel" juicht Coert, als hij de pook in de vijf drukt en de motor laat janken. Er wordt nu niet meer gekletst, met een geconcentreerde blik op het wegdek jakkert de geneeskundestudent door de rode stoplichten, tegen het verkeer in, met tachtig aan het uur door de verlaten straten van Maastricht.

De vrijheid, de grote bak onder je achterste, het zatte volk, de agressie. Alleen mannen mogen 's nachts taxirijden, vindt de baas. Ze horen nu eenmaal bij elkaar, vindt Coert: de harde, snelle wereld, en de boze, onverbiddelijke baas. Coert kikt op die Wereld.

Wim Ortjens

De bus ging over de kop, maar BuBu niet

BuBu-boys Michiel Groeneveld en Peter Bohutnik (foto Nelis Tutkey)

Een echte student verhuist zijn boeltje natuurlijk met een bakfiets. Zeker nu het weer hartstikke tof is om 'back to the sixties' te gaan. Toch kom je een bakfietsende hippie, met z'n bakkie vol inboedel waarop een in oranje gewaad gehulde schone psychedelische klanken op haar gitaar tokkelt, in Maastricht zelden tegen. In de 'nineties' verhuist de student snel, makkelijk en goedkoop. En voor jonge ondernemers is er nog wat aan te verdienen ook.

"Verhuizen doe je met de BUBU-minibus", staat elke week te lezen in de Paartjesrubriek van Observant. Voor vijftienvertig gulden ex. BTW per dag, geven Michiel Groeneveld (24) vijfdejaars economie, en HEAO'er Peter Bohutnik (23) je de sleutels van één van hun twee Suzuki's. Schattige busjes zijn het. Smal, hoog en met hele kleine wielotjes; een rijdend lucifersdoosje op zijn kant. "Maar er kan hartstikke veel in hoor, de laadvloer is helemaal vlak en

één meter negentig lang", verdedigt Peter zijn wagenpark. Een gemiddelde verhuizing binnen Maastricht kost met de BUBU-bus zo'n zeventig gulden, terwijl een gewone verhuuder er zeker drie keer zoveel voor vraagt.

De Stichting Budget Bus Maastricht (BBM) bestaat vijf jaar. Peter en Michiel vormen sinds een dik jaar het derde bestuur, en zij zijn alweer op zoek naar opvolgers wegens scriptie-, en stage-verplichtingen. "Vlak voordat we de stichting overnamen van het vorige bestuur ging de BUBU-bus, toen nog een oranje Volkswagenbus met één groene deur en achterklep, over de kop. Gelukkig hebben we de bus toch in een acceptabele staat over kunnen nemen. Deze Volkswagen, die omgebouwd kon worden tot personenbus, heeft trouw zijn diensten bewezen. Ontelbare verhuizingen, maar ook het vervoer van studenten voor een vakantie naar de Franse Zuidkust of naar Praag. En dat alles zonder gesputter, terwijl veel huurders niet al te zachtzinnig met de bus omsprongen. Zo zag een stel onverlaten eens het gat achter het nummerbord, waar met koeieletters OL bovenstond, aan voor de benzinetank. Pas toen ze merkte dat de tank na één liter al

vol was, ging er bij hen een lichtje branden en besepte ze dat ze benzine in het motorblok hadden gegoten.

Toen de Volkswagen de schroothoop nabij was moest er moderner materiaal komen. Michiel en Peter wilden praktijken van het in Amerika actieve autoverhuurbedrijf "Rent a Wreck", waarbij de huurder nooit precies weet hoever hij met z'n huurbak zal komen, voorkomen. BUBU heeft daarom twee Suzukietjes gekocht, een gele en een groene. "Ze waren van één bedrijf, ze hoorde gewoon bij elkaar", zegt Peter liefdevol, "maar er moest wel het één en ander aan gesleuteld worden. Inmiddels heeft het Japanse tweetal ook al heel wat stomiteiten van huurders moeten doorstaan. Michiel: "Parkeerschade is heel gewoon, een uitlaat eronderuit komt ook veel voor, maar die lui die diesel getankt hadden in plaats van super, dat was wel heel erg dom. Ze hebben zelf de boel er weer uit gepompt. Als troost kregen we een fles whisky, dat was wel tof."

Het sleutelen aan de busjes is Peters grote hobby. "Ik ben opgegroeid tussen de auto's. We hebben thuis in Landgraaf een garagebedrijf dus ik kan makkelijk van de brug en het gereedschap gebruik maken."

Dat maakt dat er een redelijk strikte taakverdeling in de Stichting is; Peter, die niet in Maastricht woont, doet het onderhoud, en Michiel neemt het verhuren en het (creatieve) boekhouden op zich. "Een prima verdeling", vindt Peter, "als de bussen tenminste regelmatig kapot zijn, anders heb ik niks te doen."

Over gebrek aan werk heeft Michiel niet te klagen. "Zeker aan het einde van de maand en in de zomer is het erg druk, en dan kost het me wel veel tijd. 's Ochtends komen ze de bussen hier halen, 's avonds weer brengen, en dan moet je ze ook nog aftanken. Ik plan m'n hele dag eromheen. Een dagje op het studielandschap zitten is er niet bij. Meestal studeer ik thuis, ook om de telefoon op te nemen, want het antwoordapparaat spreekt bijna niemand in." Reclame voor hun bedrijfje maken ze in Observant. "Als ik het een keer vergeet, merk je het meteen, dan komt er haast niemand. En het voordeel van in Observant adverteren is dat je de burgers buiten de deur houdt. Die vinden het sowieso al raar om hier op mijn kamer te komen, en ze doen vaak zo moeilijk over verzekeringen en zo. We verhuren het liefst aan studenten of medewerkers van de RL, die zijn tenminste flexibel", zegt Michiel.

Hoeveel de jongens verdienen, kunnen ze niet precies zeggen. Dat hangt af van de bezetting van de busjes en de reparatiekosten. Maar het ligt tussen de honderd en driehonderd gulden per persoon per maand. "We doen het vooral omdat het leuk is, omdat je ervan leert, en ook wel voor het geld natuurlijk," zegt Michiel die vast van plan is om deze ondernemerservaring op zijn c.v. te zetten.

Bij het weggaan loopt Michiel mee naar beneden met een natte theedoek. Één van de busjes die straks wordt opgehaald, staat onder een boom en zit daardoor onder de luizenpis. Hij lapt de ruitjes, controleert het oliepeil, "ze moeten er helemaal mee naar Amsterdam", en trekt de vloerbedekking recht.

Een krabbel van de huurders op het met zijn Apple-computer gemaakte huurcontract, een borg van driehonderd gulden (meteen het eigen risico mocht er iets mis gaan), en de verhuizers kunnen aan de slag. Michiel legt uit hoe alles werkt en rent dan heel hard naar binnen rennen om niet te hoeven horen hoe hard de koppelingplaten dit keer zullen slijten.

Chris van der Grinten

Oppervlakkige contacten verplicht in het Valkenburgse casino

Het balletje, het belletje en de gebaren van de tafelchef

Wat is mooier dan een bijbaantje in een entourage van groot geld, dikke auto's en vette sigaren?, moet Ivo van der Voort (21) gedacht hebben toen hij ging werken in het casino van Valkenburg. Sinds een jaar is deze derdejaars geneeskunde daar werkzaam als zaalassistent. Gekleed in een zwarte smokingbroek, wit overhemd, zwart vestje en strikje, wandelt Ivo gemiddeld zo'n twee keer in de week tussen de blackjack-, en roulettetafels.

In de hiërarchie van de zaal staat hij onderaan. Boven hem staan de croupiers, de tafelchefs, die op een verhoging bij elke tafel de boel in de gaten houden, en de zaalchef, die alleen in actie komt als er iets mis dreigt te gaan. Ivo's werk behelst het uitvoeren van opdrachten die de tafelchef

hem geeft. "Hij rinkel met z'n belletje en meestal maakt hij dan een gebaar waaruit ik kan opmaken wat er van mij verwacht wordt. Legt hij één hand op z'n schouder dan wil hij assistentie van de zaalchef, als hij met z'n handen een rollende beweging maakt dan moet ik fiches gaan wisselen. Verder moet ik ook wel eens sigaretten gaan halen voor de spelers, maar nooit drankjes want aan de tafels mag niet worden gedronken. Voor de rest maak ik wel eens een praatje met de klanten, maar ik mag niet zelf beginnen met het gesprek en het moet ook altijd oppervlakkig blijven."

Het casino is elke dag open van half twee 's middags tot twee uur 's nachts terwijl de fiches tot drie uur mogen blijven rollen. Ivo kan kiezen tussen de dagdienst, van twaalf tot zeven, of de avonddienst, van zeven tot half vier. "Zo'n avonddienst is wel vermoeiend want voordat je thuis bent is het al gauw half vijf. De tafels moeten eerst nog afgesloten worden en meestal drinken we nog wat met z'n allen."

Het contact met de collega's liep in het begin moeizaam. "Vooral de croupiers waren moeilijk te benaderen, maar sinds ik er eentje via via beter heb leren kennen gaat het beter. Ze noemen me nu al 'de dokter'", zegt Ivo trots.

Ivo verdient, via uitzendbureau Randstad, een standaardtarief van zo'n elf gulden per uur. Daar bovenop komen dan nog eens de fooien. "Ik heb eens op een avond honderd gulden fooi gehad maar dat is wel extreem. Meestal is het vijftiengulden. Het hangt ook van het spel af, mensen die veel winnen geven veel fooi."

Over grote geldprijzen, bekende Nederlanders die een flink gokje komen wagen, of opvallende vaste klanten met Rolex en dure vrouwen wil Ivo niks kwijt. "Het is een vaste regel in het casino dat er niet over klanten gesproken wordt." Maar hij heeft toch wel een mening over mensen die regelmatig komen gokken? Of heet dat in een casino heel beschaafd 'spelen'?

Het enige dat Ivo laat doorschemeren is medelijden met de wat oudere mensen die in de automatenhal, officieel de "Jackpot-

club", dag in dag uit aan de hendels staan te trekken. "Ik veroordeel niemand die hier komt spelen, maar ik zou het zelf nooit doen." En al zou hij het per se willen, hij zou niet eens kunnen. Medewerkers van Nederlandse casino's, verenigd in de Stichting Holland Casino's, mogen nooit zelf eens een gokje wagen, ook niet in een casino waar ze zelf niet werken. Dat is om elke verdachtmaking van voortrekkerij tegen te gaan.

Met zijn bijbaantje verdient Ivo zo'n drie tot vierhonderd gulden per maand. Dat bedrag komt bovenop zijn basisbeurs en de toelage van zijn ouders. "Ik heb het geld niet echt dringend nodig, maar ik gebruik het voor extra dingen als uitgaan en m'n studentenvereniging Banalitas." Zijn mede Banalianten zijn overigens maar wat jaloers op Ivo's job. "Vaak vragen ze of ik voor hen ook zo'n baantje kan regelen, maar dan moeten ze zelf maar naar Randstad stappen."

Chris van der Grinten

Iedereen heeft een ziektekostenverzekering nodig. Waarom zou je dan niet meteen voor de prettigste kiezen. LIASS ziektekostenverzekeringen geven een ruime dekking voor een lage premie. Ziektekosten worden soepel en snel afgehandeld waarbij een vriendelijke en service-gerichte opstelling centraal staat. LIASS werkt bovendien zonder winstoogmerk. En dat is een voordeel waar jij direct van profiteert. Wil je rustig slapen en prettig verzekerd zijn, vraag dan de gratis brochure aan of bel ons 043-258989.

Wat denken studenten als ze ziek worden?

GELUKKIG HEBBEN WE LIASS.

Stuur mij gratis en geheel vrijblijvend een offerte met nadere informatie over de diverse keuzemogelijkheden.

Naam: m/v

Adres:

Postcode/Plaats:

Tel. privé: Tel. zaak:

Leeftijd Man: Vrouw:

Leeftijdkind(eren): / /

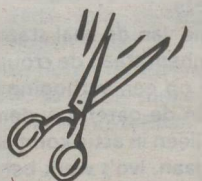
onderwijs student

Nu verzekerd bij:

Ik wens wel/geen bezoek aan huis

Stuur deze bon in een gesloten envelop zonder postzegel naar.

LIASS, Antwoordnummer 1361, 6200VB Maastricht.

Kopij voor het Bulletin inleveren bij onderstaande contactpersonen voor het gemelde tijdstip, in de week voorafgaand aan de publicatie. Met vragen of opmerkingen kunt daar ook terecht.

FdAW (vakgr./comm./studiever.): R. Peters, Fac.Bur., Kapoenstraat 2, tel. 883487, voor woe. 12.00 uur.

FdEW (vakgr./comm./studiever.): B.Staveaux, Fac.Bur., Tongerestraat 53, tel. 883705, voor do. 12.00 uur.

FdG (vakgr./comm./studiever.): R.le Doux, Fac.Bur., niveau 3, kamernr. 3226, UNS 50, tel. 881448, voor woe. 12.00 uur.

FdGW (vakgr./comm./studiever.): A.Bastiaens, Bur.Onderwijs, UNS 50, niveau 1, kamernr. 1.249, tel. 881455, voor ma. 12.00 uur.

FdR (vakgr./comm./studiever.): A. Kessen, Bur.Onderwijs, Zwingelput 4, tel. 883004, voor woe. 13.30 uur.

Studenten(sport)ver./studentenpastoraten: N.Plompen, Stud.zaken, Lenculenstraat 26, tel. 883354, voor woe. 16.00 uur.

Instituten behorend bij een faculteit: bij bovengenoemde facultaire contactpersoon.

Uitsluitend berichten die niet onder een van bovenstaande categorieën vallen: PR & Voorlichting, Bouillonstraat 3, tel. 883081, voor vrij. 12.00 uur. Berichten over externe activiteiten worden alleen opgenomen als er plaats is.

UNIVERSITEIT ALGEMEEN

Dr. M.F. von Meyenfeldt hoogleraar Oncologische Chirurgie

Het CvB heeft dr. M.F. von Meyenfeldt benoemd tot hoogleraar Algemene Heelkunde, in het bijzonder Oncologische Chirurgie, bij de FdG. De benoeming, voor 0,2 fte, gaat in per 1 augustus 1993. Van Meyenfeldt is staflid van de afdeling Heelkunde van het AZM en universitair hoofd-docent bij de FdG.

Dr. S.S. Wagenaar hoogleraar Pathologie

Het CvB heeft dr. S.J.Sc. Wagenaar benoemd tot hoogleraar Pathologie. De benoeming gaat in per 1 augustus 1993. Dr. Wagenaar was patholoog bij het Laboratorium voor Pathologie van het St. Antonius ziekenhuis in Nieuwegein.

O&W benoemt buiten-universitaire leden UR

Per 1 sept. zijn 4 buitenuniversitaire leden benoemd bij de U-Raad. Een van de nu benoemde leden maakte al deel uit van de U-raad, nl. ing. F.H. van de Wiel. Nieuwe gezichten in de raad zijn mw.mr. C. Heltzel-de Koster, mw.dr. M. Quint-Maagdenberg en ir. J.J. de Waal Malefijt.

Debye-prijs 1994

Tijdens de Dinsdag, op 14 januari 1994, zal de P. Debye-prijs worden uitgereikt aan iemand die geacht mag worden een fundamentele bijdrage geleverd te hebben aan onderzoek op het gebied van de Moleculaire Biologie van Hart- en Vaatziekten, in het bijzonder betreffende de fundamentele en klinische aspecten. Voordrachten kunnen tot 15 okt. worden ingediend. Informatie wordt verstrekt door de secretaris van de jury, dr. E.H.S. Drenthe, rectoraat, tel. 88 31 10.

Samenwerking Farmacologie met Amerikaans farmaceutisch bedrijf

Farmacologie gaat een samenwerking aan met het Amerikaanse bedrijf Affymax, dat in de komende jaren een research-laboratorium in Maastricht wil vestigen. In de eerste fase zal de RL laboratorium-infrastructuur verschaffen en een aantal onderzoekers gaan opleiden. Voor de RL betekent deze samenwerking een belangrijke impuls voor de ontwikkeling van onderzoek en onderwijs op het gebied van de biomedische technologie.

Inkom houdt bel-actie

De Werkgroep Inkom heeft in juli een grootscheepse bel-actie gehouden. In de week van 5 t/m 9 juli en 26 t/m 30 juli werden alle ongeveer 3500 aankomende studenten gebeld. Doel van deze actie was de studenten te overtuigen van het belang van deelname aan de Inkom.

BUREAU INTERN. SAMENWERKING

Midden Amerika

De 'Association for European Research on Central America and the Caribbean' houdt haar jaarlijkse conferentie van 8-10 oktober in

Maastricht. Er zijn werkgroepen over onder meer 'gender and social structure' en 'international relations Central America - Europe'. Kosten ca. f 150,= incl. lunches en diner (studenten ca. f 100,=). Inlichtingen: G. Dijkstra, tel. 883815/883822.

Stimuleringsfonds voor Internationalisering NWO

De belangstelling van onderzoek(st)ers voor een beurs uit het SIR fonds is de laatste jaren zeer groot. Voor 1993 heeft NWO reeds zo'n groot aantal aanvragen voor een SIR-beurs ontvangen van aio's, oio's en jonge postdocs, dat het voor dit jaar beschikbare bedrag thans geheel is besteed.

Dit houdt in dat het voor aio's, oio's en jonge postdocs niet meer mogelijk is voor 1993 nog een SIR-beurs toegewezen te krijgen.

NWO is voornemens om vanaf 1994 de eisen voor toekenning van een SIR-beurs te verscherpen. Zodra hierover meer informatie beschikbaar is, zal dat via deze rubriek worden gemeld.

Ter Meulen Fonds Stipendium (TMF)

Het TMF heeft ten doel de bevordering van het medisch, biochemisch en biologisch onderzoek in de relatie tot de geneeskunde van de kindereleeftijd. Een stipendium wordt verleend voor een periode tot een jaar. De voorkeur gaat uit naar artsen, jonger dan 40 jaar, zo mogelijk met onderzoekservaring. Studenten komen niet voor een stipendium in aanmerking. Het onderzoek moet in het buitenland plaatsvinden vanuit een klinisch-wetenschappelijke vraagstelling. Sluitingsdatum: 1 september.

Meer informatie: Ina Engelen, Bureau Internationale Samenwerking, tel. 883211.

Openingstijden

Het spreekuur 'Studeren in het buitenland' voor studenten en medewerkers wordt gehouden op woensdag- en vrijdagochtend van 09.00 - 11.30 uur in de Infotheek voor Studie en Beroep van Studentenzaken, Oud-Gouvernement, Bouillonstraat 11, kamernr. 0217.

Let op: wegens afwezigheid van de informatrice vervalt het spreekuur op woensdag 25 en vrijdag 27 augustus.

VACATURES

Schriftelijke sollicitaties onder vermelding van vacaturnummer op envelop en brief binnen 10 dagen te richten aan de dienst P&O. Interne vacatures gelden uitsluitend voor medewerkers van de RL.

Interne vacature 094

Bij het Skillslab wordt gezocht een

secretaresse v/m 1.0 fte

Na 1 jaar wordt de werktijd mogelijk tot 0.5 fte teruggebracht.

In het Skillslab leren de studenten uit de eerste vier jaar van de opleiding tot arts een aantal praktische vaardigheden. Ook wordt de vaardigheidstoets op het Skillslab afgenomen. Voor het secretariaat betekent dit alles dat er veel studenten en docenten op het secretariaat komen. Het secretariaat bestaat nu uit een fulltimer en twee parttimers (elk 0.4 fte).

Taken:

- beheer van de agenda;
- postbehandeling;
- bijhouden archieven;
- zelfstandig afhandelen van correspondentie en telefoon;
- ondersteuning bij de organisatie van bijeenkomsten en congressen;
- ontvangen van bezoekers in voorkomende gevallen;
- typewerkzaamheden;
- notuleren van vergaderingen.

Functie-eisen:

- HAVO/VWO alsmede afgeronde secretaresse-opleiding;
- enige tijd ervaring als secretaresse;
- goede beheersing van de Nederlandse taal in woord en geschrift;
- kennis van moderne talen m.n. Engels;
- accuratesse;
- grote mate van zelfstandigheid.

Salaris: afhankelijk van opleiding en ervaring maximaal

f 3.303,— bruto per maand (schaal 5).

Info: dhr. A. Scherpier, tel. 881772/1771.

Interne vacature 095

Bij de vakgroep Medische Sociologie van de Faculteit der Geneeskunde ontstaat per 15 september a.s. de vacature van

toegevoegd onderzoeker v/m 1.0 fte

voor 8 maanden

voor het verrichten van een onderzoek naar "Loopbaanperspectieven van vrouwelijke arts-assistenten". Het onderzoek heeft tot doel inzicht te bieden in bevorderende en belemmerende factoren ten aanzien van de intrede van vrouwen in de medische specialistische beroepen en dient te resulteren in een beleidsrapportage ten behoeve van het bestuur van de Faculteit der Geneeskunde. Hoofdbestanddelen van het onderzoek zijn desk research en interviews met opleiders en arts-assistenten.

Functie-eisen:

een gezondheidswetenschapper/sociale wetenschapper met aantoonbare ervaring met kwalitatieve onderzoeksmethoden.

Salaris: afhankelijk van ervaring min. f 3.566,— (schaal 10) en max. f 6.858,— (schaal 11) bruto per maand.

Info:

dr. F. Stevens, Medische Sociologie, tel. 882286 of drs. Y. Winands, Huisartsgeneeskunde, tel. 882325.

Interne vacature 096 en 097

Het onderzoekprogramma Hersenen & Gedrag van de RL bundelt onderzoeksprojecten op het gebied van hersenen-gedragrelaties bij veroudering. Er zijn zowel gedragswetenschappelijke, klinische als biomedische onderzoeksprojecten in het programma. De grote meerderheid van de projecten houdt zich bezig met vraagstellingen naar veranderingen in cognitieve vaardigheden met het ouder worden. In het bijzonder geheugen-gerelateerde processen maar ook emotionele processen -in het bijzonder angst en depressie- en complexe gedragsveranderingen worden in dit verband bestudeerd.

Binnen het onderzoekprogramma bestaan twee vacatures en wel een

assistent(e) in opleiding (aio-agio) vacature 1 vac.nr. 096
assistent(e) in opleiding (aio) vacature 2 vac.nr. 097

vacature 1 vac.nr. 096 Ouderdomsdepressie en de prodromen van dementie

Dit project betreft patiëntgebonden onderzoek waarin mensen in de tweede levenshelft worden onderzocht. Doel is om meer inzicht te krijgen in de mogelijke relatie tussen ouderdomsdepressie en dementie en het onderscheid met normale veroudering. Zowel uitgebreid diagnostisch onderzoek, onderzoek met imaging methoden (MRI, SPECT) is aan de orde, als psychofarmacologisch onderzoek. Patiënten zowel als leeftijdsgepaste gezonde proefpersonen zullen worden onderzocht. Het project dient te worden uitgevoerd door een arts. Voorkeur bestaat voor personen die na het aio project willen doorstromen in een daarvoor gereserveerde plaats voor een **psychiater in opleiding (agio)**.

vacature 2 vac.nr. 097 Cognitieve dysfuncties leeftijd en psychofarmaca
Dit project houdt zich bezig met het onderzoeken van de invloed van 'noötropica' of cognitieve enhancers' op cognitieve functies en vitaliteit. Het betreft hier klinische studies bij oudere mensen met leeftijdsgeassocieerde geheugendysfuncties en experimentele studies bij gezonde vrijwilligers. Tevens wordt onderzoek verricht naar gebruik van psychofarmaca en de invloed van langdurig gebruik daarvan op cognitieve functies bij grote groepen ouderen.

Voorkeur ten aanzien van het tweede project bestaat voor een **gedragswetenschapper, bij voorkeur een experimenteel psychofarmacoloog of neuropsycholoog** die kennis, onderzoekservaring en interesse bezit op minstens een van de onderzoekslijnen 'Cognitieve Veroudering' en 'Psychofarmaca en cognitie' welke het kruispunt vormen waarop de activiteiten zullen gaan plaatsvinden.

Functie-eisen voor beide functies:

wij verwachten dat u een uitgesproken belangstelling voor wetenschappelijk onderzoek bezit, zowel zelfstandig als in teamverband goed kunt werken en creativiteit en initiatief aan de dag legt. Communicatieve en redactionele vaardigheden zijn voorts onmisbaar, aangezien schriftelijke rapportage een centraal onderdeel van uw wetenschappelijk werk is. Uw onderzoek dient te resulteren in een dissertatie.

Aanstelling

U wordt aangesteld conform het AIO-rangensstelsel voor de duur van 4 jaar waarbij na een jaar evaluatie zal plaatsvinden.

Salaris: bedraagt f 1.962,— bruto per maand in het 1e jaar en loopt op tot f 3.499,— bruto per maand in het 4e jaar.

Info:

vacature 1 (vac. nr. 096) prof.dr. M. van Praag en prof.dr. J. Jolles die als promotor zullen optreden of drs. F. Verhey;

vacature 2 (vac. nr. 097) prof.dr. J. Jolles (promotor) of drs. W. Riedel. Centraal tel.nr. 881839.

Interne vacature 098

Bij de vakgroep Medische Psychologie van de Faculteit der Geneeskunde bestaat een vacature voor een

assistent(e) in opleiding

Taken:

U verricht onderzoek naar factoren die van invloed zijn op het ontstaan van hypochondrie. Het gaat hierbij zowel om veldonderzoek d.m.v. vragenlijsten en interviews als om laboratoriumstudies. Het onderzoek vindt plaats binnen het VF Programma Experimentele Psychopathologie, dat is opgebouwd rond de thema's angst en pijn.

Functie-eisen:

U heeft een achtergrond in de gezondheidswetenschappen/gezondheidspsychologie. U beschikt over kennis van de psychopathologie. Bovendien beschikt u over interviewtechnische vaardigheden. Ervaring in het werken binnen een medische setting strekt tot aanbeveling.

Wij bieden u een aanstelling als assistent in opleiding voor een periode van vier jaar met de mogelijkheid om te promoveren. De aio ontvangt een onderzoek-opleiding binnen de kamer Experimentele Psychopathologie van het landelijk AIO-netwerk "Affectieve Processen".

Salaris: bedraagt f 1.962,— bruto per maand in het 1e jaar en loopt op tot f 3.499,— bruto per maand in het 4e jaar.

Info: dr. T. Schmidt, tel. 881484.

Interne vacature 099

Binnen de Werkgroep Onderzoek Kwaliteit Huisartsgeneeskunde (WOK) van de vakgroep Huisartsgeneeskunde van de RL is subsidie ontvangen voor het doen van onderzoek naar de (kwaliteit van) voorlichting aan volwassen CARA-patiënten door de huisarts. Voor de registratie van diverse voorlichtingsaspecten door zowel huisarts als patiënt zal een voorlichtingsprotocol worden vertaald in hanteerbare registratie- en meetinstrumenten; in een pilotstudy zullen deze in een aantal huisartspraktijken worden getest.

Voor dit onderzoek zoeken wij voor de periode van 1 september 1993 tot 1 september 1994 een

onderzoek(st)er 0.5 fte dagtaakomvang

Onze gedachten gaan uit naar een basisarts/sociaal wetenschapper/

RL-AGENDA

Promoties en inaugurele- of afscheidsre-des vinden plaats in de Aula, Tongerestraat 53. Informatie: Rectoraat, 883096/883210

02-09 Promotie A. Mudde, 16.00 uur
03-09 Promotie R.H. Houtepen, 14.00 uur
03-09 Promotie T. Zijlker, 16.00 uur
09-09 Promotie M.A. Maaskant, 14.00 uur
10-09 Inauguratie J. Hagedoorn, 16.00 uur
17-09 Promotie A.M.N.G. van Attekum, 14.00 uur

17-09 Promotie A.H. Borghans, 16.00 uur
22-09 Lezing prof.dr. H.M. van Praag, RL, "Serotonine-gerelateerde, angst en agressie geïnduceerde, stress-geprecipiteerde depressies. Een psycho-biologische hypothese" 'Posjet' Vijverdal, 16.30 uur, info: Y. Stevens 043-877440

23-09 Promotie R. van Diest, 16.00 uur
24-09 Promotie B. Walstra, 16.00 uur
30-09 Promotie H.J.J. Kessels, 14.00 uur
30-09 Promotie H.H.C. Lichtenbeld, 16.00 uur

29-09/01-10 Workshop ter gelegenheid van het emeritaat van prof.dr. G. Hofstede (FdEW): Intercultural Cooperation in Europe. Inlichtingen bij prof.dr. J.D.P. Kasper, FdEW, 883811

01-10 Afscheidsrede G.H. Hofstede, 16.00 uur

30-09 t/m 03-10 Congres voor European Association of Labour Economists: FdEW/ROA

06-10 Lezing prof.dr. J. Mendlewicz, VUB, "Genetic aspects of depressive disorders", 'Posjet' Vijverdal, 16.30 uur, info: Y. Stevens 043-877440

8-10t/m10/10 9e jaarlijkse Conferentie van ASERCCA (Association for European Research on Central America and the Caribbean)aan de FdEW.

15-10 Lezing L. Tindemans: de neutraliteit en het gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid van de Europese gemeenschappen, Zw 4 collegezaal, 16.00 uur

03-11 Flexibiliteit en mobiliteit in het wetenschappelijk bedrijf. Intern RL-seminar voor leidinggevenden in het wetenschappe-

lijk bedrijf. Info en inschrijving: P&O, mw.M.Tijssens, tel. 3191

03-11 Lezing prof.dr. C.D. Kaplan, RL, "On the detoxification of polydrug abusers", 'Posjet' Vijverdal, 16.30 uur, info: Y. Stevens 043-877440

03-11 Studiedag RL-personeelsbeleid. Info: P&O L.Leunissen tst.3194 en T.Gybls tst.3181

5-11 Lezing L. Tindemans: de ontwikkelingspolitiek van de

17-11 Lezing dr. G. Koerselman, Lucasziekenhuis A'dam, "Psychiatrie tussen Geneeskunst en Geneeskunde", 'Posjet' Vijverdal, 16.30 uur, info: Y. Stevens 043-877440

Europese gemeenschappen, Zw 4 collegezaal, 16.00 uur

24-11 Lezing L. Tindemans: het sociaal Europa, Zw 4 collegezaal, 16.00 uur

26-11 Lezing L. Tindemans: de Europese grondwet, Zw 4 collegezaal, 16.00 uur

De Nederlandse Hartstichting is de non-profit instelling die zich inzet voor de bestrijding van hart- en vaatziekten. Binnen het dr. E. Dekker-programma van de Nederlandse

Hartstichting bestaat de mogelijkheid te dingen naar een aanstelling als onderzoeksassistent.

onderzoeksassistent m/v

Deze aanstelling is bedoeld om jonge mensen uit de geleding van het "niet-wetenschappelijk personeel" in de gelegenheid te stellen gedurende één jaar ervaring op te doen op het gebied van wetenschappelijk onderzoek. Hierbij wordt vooral, maar niet uitsluitend, gedacht aan het toepassen van nieuwe methoden en technieken op het gebied van onderzoek en behandeling. Het onderwerp dient betrekking te hebben op hart- en vaatziekten.

Kandidaten voor de aanstelling van onderzoeksassistent kunnen voortkomen uit de groep van laboranten, analisten, elektronici, doktersassistenten en instrumentmakers, om enkele voorbeelden te noemen. De aanstelling van onderzoeksassistent is bedoeld voor iemand die een nieuwe dimensie wil geven aan eigen kennis en vaardigheden.

Kandidaten voor de functie van onderzoeksassistent worden verzocht in de sollicitatiebrief het plan voor het opleidings- c.q. onderzoeksjaar globaal aan te geven, alsmede in welk instituut het jaar zal worden doorgebracht. Het is uitdrukkelijk de bedoeling dat de kandidaat zelf de invulling van het jaar beschrijft. Ook wordt van hem/haar verwacht te vermelden wat er ná het

opleidingsjaar met de verkregen kennis en vaardigheden zal worden gedaan.

Zij die een opleiding op HBO- of universitair niveau hebben genoten of die op 1 oktober 1993 de leeftijd van 30 jaar reeds hebben bereikt komen niet in aanmerking voor de aanstelling van onderzoeksassistent.

De financiële regeling zal in het algemeen het volgende inhouden:
- De Hartstichting vergoedt gedurende het opleidings- c.q. onderzoeksjaar de salariskosten.

Dit betekent dat de onderzoeksassistent gedetacheerd dient te worden bij een door de Hartstichting goed te keuren instituut. In de sollicitatiebrief dienen huidige inschaling en salaris te worden opgegeven.
- Een bijdrage in de opleidings- en onderzoekskosten.

De sollicitaties dienen vóór 1 oktober 1993 in het bezit te zijn van de Directie van de Nederlandse Hartstichting. Per fax ingezonden sollicitaties kan de Nederlandse Hartstichting niet accepteren.

Voor nadere inlichtingen kunt u zich wenden tot mevrouw I.M. Hellemans, cardioloog, adjunct-medisch directeur Nederlandse Hartstichting, Postbus 300, 2501 CH Den Haag, telefoon 070-3511511.

OLIVETTI EDUCATIONAL DESKTOP PCS 33 & JP 150 W

Gereedschap voor de professionele student

PCS 33 f 1599.--

Microprocessor 386 SX (25 MHz) • 2 MB RAM (uitbreidbaar tot 10 MB)
• HDU capaciteit 85 MB • Muis PS/2 compatible • Voorgeïnstalleerde software op harddisk: MS-DOS 5.0, Windows 3.1, Norton Antivirus • Beeldschermlogica: VGA kleur • Beeldscherm: 14" VGA kleur
• Afmetingen: B 29.7 x L 36.5 x H 9 cm.

PCS 33 & JP 150 W f 1999.--

Tijdelijk : De PCS 33 in combinatie met de JP 150 personal desktop inkjet-printer.
Resolutie 300 x 300 dpi • HP Deskjet+ emulatie • inclusief Facelift 2.0

Alle prijzen incl. B.T.W.

Aanbieding geldig zolang de voorraad strekt.

Voor meer informatie:
R.U. Limburg
PC Shop
Looiersgracht 12-14
6211 JK MAASTRICHT
telefoon: 043-883563

©1993 behoudt zich het recht voor modellen, prijzen of specificaties te wijzigen.
Configuratie inclusief printerlabel en exclusief automatische onderhoud.

**DE BOEKENBEURS:
ÉÉN GROTE
ONTDEKKING!**

3 DREI DAGEN LANG

**BETAAL NIET MEER...
WANT HET KAN OOK MET MINDER!**

De Centrale Boekhandel koopt in Amerika en Engeland wetenschappelijke boeken 'per kilo' in. Duizenden prachtige tekstboeken, manuals, atlanten, referentie- en studiegidsen, geven wij een 'tweede leven'. Op deze wijze gaat er een wereld voor je open. Waarom de nieuwste, als de voorlaatste druk zo goed als nieuw is? Profiteer ervan: bouw nu je eigen bibliotheek op. Altijd onder handbereik en vergeet niet:

KOPIËREN IS DUURDER

**DUIZENDEN TITELS,
VOOR ELK VAKGEBIED O.A.:**
MANAGEMENT / ECONOMICS
MARKETING / BIOLOGY / COMPUTER
TECHNICAL / MATHEMATICS / STATISTICS
CHEMISTRY / ENGINEERING / MEDICAL
ELECTRONICS / LABORATORY
PSYCHOLOGY / SOCIOLOGY / HISTORY
ANATOMY / ASTRONOMY / ENZ.

HUMAN PHYSIOLOGY RHOADES & PFLANZER 943 pag. Alweer zo'n volkster. Deze kans mag je niet laten lopen. Resoloprijs f 29.90. AFHAALPRIJS 24.90	MARKETING MANAGEMENT KOTLER 6th ed. 777 pag. Analyse, planning, implementatie & control. A world leading textbook in marketing. Van f 99.- Nu 14.90	HARRISON'S PRINCIPLES OF INTERNAL MEDICINE Braunwald e.o. 11th ed. 2250 pag. The university of life over the world. Complete editie Nu 69.90
HORNIGREN'S INTRO TO MANAGEMENT ACCOUNTING 7th ed. 762 pag. Waarom Vaktoeren met het uitbreiden! heel snel het hele boek voor 'n stempelprijs Nu 9.90	ROIT'S ESSENTIAL IMMUNOLOGY 6th ed. 286 Pag. Een ware klassieker sedert 22 jaar. Van f 79.- Nu 19.90	

STEDMAN'S MEDICAL DICTIONARY 24th. illustrated ed., 1725 pag. Sedert 1911 een groots standaardwerk. f 29.90
CLINICAL CARDIOLOGY Sokolow/McIlroy, 4th ed. 661 pag. Reeds in 8 talen vertaald. Nu f 14.90
DARNELL'S MOLECULAR CELL BIOLOGY 1192 pag. De laatste 50 ex. Nu alleen op de beurs: f 34.90
GUIDE TO PHYSICAL EXAMINATION & HISTORY TAKING Bates, 4th ed. 661 pag. Leerzaam & helder. Nu f 39.90
OPHTHALMOLOGY PRINC. & CONCEPTS Newell, 6th ed. 609 pag. Basaal & klinisch meesterlijk Nu f 24.90
SABISTON'S ESSENTIALS OF SURGERY 1250 pag. A modern biological practice. Van f 95.- Nu f 19.90

DONERDAG 9 SEPTEMBER 11.00-22.00 uur
VRIJDAG 10 SEPTEMBER 11.00-22.00 uur
ZATERDAG 11 SEPTEMBER 10.00-17.00 uur

TIP Wees er tijdig bij, want dit wordt echt uniek en dan geldt **OP=OP**

DE CENTRALE BOEKHANDEL
TEL. 03402 - 4 74 00 • FAX 5 09 08

U JAARBEURS UTRECHT

**WACHT MET AANSCHAF
WANT DIT MAG JE
NIET MISSEN!**

gezondheidswetenschapper met
- affiniteit met de huisartsgeneeskunde;
- belangstelling voor de zorg aan CARA-patiënten;
- voldoende zelfstandigheid om zelf een implementatie- en evaluatiestudie op te zetten en uit te voeren;
- goede sociale vaardigheden;
- goede schrijfvaardigheid.
Salaris: maximaal f 5.854,— bruto per maand (schaal 10) bij een full time aanstelling.
Info: mw. A. Jacobs, op di/wo tel. 882334, op ma/do/vr tel. 080-615310.

Interne vacature 100

Bij het faculteitsbureau van de Faculteit der Cultuurwetenschappen is vacant de functie van **secretaresse 1.0 fte**. In beginsel wordt uitgegaan van een voltijdse aanstelling. Een aanstelling van 0.8 fte is bespreekbaar.

Taken:
- het bijhouden van de agenda van de directeur;
- het zelfstandig afhandelen van de inkomende en uitgaande telefoon-gesprekken;
- het openen en registreren van de inkomende post;
- het verzorgen van correspondentie en andere voorkomende administratieve werkzaamheden;
- het opzetten en bijhouden van een archief voor de nieuwe Faculteit der Cultuurwetenschappen;
- het in voorkomende gevallen notuleren van vergaderingen en bijeenkomsten;
- het in voorkomende gevallen ondersteunen van het Bureau Onderwijs op administratief gebied.

Functie-eisen:

- HAVO/WVO-niveau, eventueel aangevuld met een secretariële opleiding;

- goede kennis van WP 5.1 en een goede typevaardigheid;
- goede contactuele en organisatorische vaardigheden;
- redelijke mondelinge kennis van de Engelse taal.

Salaris:

- afhankelijk van opleiding en ervaring max. f 3.650,— bruto per maand (schaal 6) bij een full time aanstelling.

Info: mr.dr. B. van Wersch, tel. 883488/3486.

STUDENT EN ZAKEN

Studentendecanaat

De inloopsprekuren zijn op di. en do. van 14.00 - 16.00 u. Lenc.str. 26, K. 3108.

De telefonische spreekuren zijn alleen op ma. en di. van 13.30 - 14.00 u. tel. (043) 883354

EG-Studenten kunnen vergoeding collegegeld krijgen

Studenten die de nationaliteit bezitten van een land uit de EG en die een Nederlandse opleiding volgen waarvoor recht op Studiefinanciering bestaat, kunnen in aanmerking komen voor vergoeding van het collegegeld. Men moet aan een aantal voorwaarden voldoen. De vergoeding voor het thans lopende studiejaar '92-'93 kunnen tot het einde van het studiejaar worden aangevraagd. Vergoedingen voor het studiejaar '93-'94 moeten voor 31 dec. '93 worden aangevraagd. Voor info: Steunpunt Studiefinanciering of Studentendecanaat.

Openingstijden secretariaat S2:

ma. en di. en wo. 13.30-16.30 u., do. 9.00-12.00 u. en 13.30-16.30 u. vrij. 9.00-12.00 u.

Studentenpsycholoog

Voor een gesprek met de studentenpsycholoog Ruud vd Berg, kun je een afspraak maken via het secretariaat Studentenzaken, Len.26, kamer 03108, 883354.

Steunpunt Studiefinanciering

Openingstijden: ma. t/m vr. 09.00-12.00 u. en 14.00-16.00 u., tel. 06-3212 151, Len.26.

Centrale Studentenadministratie

Collegekaarten/bewijzen van inschrijving:

Bij verlies/diefstal van uw collegekaart/bewijs van inschrijving kunt u een nieuwe collegekaart of bewijs van inschrijving maken cq. afhalen vanaf: 1 september 1993.

U dient dit uiterlijk 's maandags d.m.v. een formulier aan te vragen en te betalen.

Adreswijzigingen:

Studenten dienen zo spoedig mogelijk hun adreswijziging schriftelijk door te geven aan de Centrale Studentenadministratie.

Openingstijden: ma. t/m do. 14.00u - 16.00u
en vrij. 10.00u - 12.00u

Attentie

Ouderejaars studenten, die tot op heden nog geen herinschrijfpakket hebben ontvangen, worden verzocht contact op te nemen met de Centrale Studentenadministratie.

Infotheek voor Studie en Beroep.

Openingstijden: ma. di. en do. 13.00-17.00 u, wo. en vr. 09.00-13.00 u, bou 11, kamer 0217, Tel. 883351 / 883518.

NS geeft ex-studenten korting

Studenten die na afloop van hun studie de OV-studentenkaart op het postkantoor inleveren, krijgen t/m 31 december 1993 een eenmalige korting van f 25,- op een Jongerenkaart of Rail-Aktief-kaart. In ruil daarvoor krijgen ze op het postkantoor een ontvangstbewijs met een tegoedbon ter waarde van f 25,-, die een maand geldig blijft. De Jongerenkaart en Rail-Aktief-kaart (normale prijs f 99,-) zijn een jaar geldig en geven op maandag t/m vrijdag 40% korting op treinreizen na 9.00 u. In het weekend en in de maanden juli en augustus mag er ook vóór 9.00 u op worden gereisd. Bovendien kan men gebruik maken van weekend- en avondretours, waarbij de korting kan oplopen tot 65%. De jongerenkaart is er voor iedereen t/m 25 jaar. Wie ouder is koopt de Rail-Aktief-kaart. Met beide kaarten zijn de kosten van de aanschaft al na enkele treinreizen terugverdiend, zeker als gebruik wordt gemaakt van de aankoopkorting.

Studentenvakbond NSEM

Wij zijn er voor de student! Dus heb je vragen over of problemen met studiefinanciering, onderwijszaken, milieuzaken e.d.: bel: 883142. Wij bellen terug.

Werkgroep Inkom

De werkgroep INKOM is bereikbaar voor vragen, opmerkingen of suggesties op K.0225 in het Oud-Gouvernement of tel. 883393. Nog 2 dagen INKOM!

Agenda Tafelstraat 13

Wij zijn weer open vanaf 16 aug. met het nieuwe jaarprogramma. Tot ziens.

LV&S

Voor het afhalen van de sportkaart is de balie geopend vanaf 23 aug. '93. Openingstijden vanaf 23 aug.: ma. 13.00-16.30 u., di. t/m do. 09.00-12.00 u. en 14.00-16.30 u. Op ma. 6 sept. start het nieuwe programma.

Zomerprogramma LV&S

In de zomervacantie organiseert LV&S nog enkele activiteiten in sporthal Randwijk. Data: wo. 25/8 en 1/9/93 van 12.30-13.30 u. bewegen op muziek en conditietraining + van 12.30-15.00 u. fitness. LET OP: de sportkaarten 92/93 zijn hiervoor NIET GELDIG! Kosten: f 3,- per keer.

STUDIUM GENERALE

In de week van 27 sept. start het Studium Generale weer met **cursussen beeldende vorming, fotografie, jazzimprovisatie en theater kijken**. Deelname staat open voor studenten en medewerkers van de RL en de Hoge Hotelschool Maastricht. De cursussen bestaan uit 10 lessen (theater kijken: 5 lessen) en vinden plaats in het Lösstheater (Achter de Barakken 31a) m.u.v. de cursussen fotografie en jazzimprovisatie, die vinden resp. plaats in het Kumulus-gebouw (Herbenusstraat 89) en in het Conservatorium (Bonnetantenstraat 15). Inschrijven **vóór 20 sept.** bij het bureau SG, tel.: 043-883541 (9.00-12.30 u.).

Het betreft de volgende cursussen:

Zw/w fotografie voor beginners (ma. 15.30-18.00 u.)

Kosten: f 125,- (stud.) / f 160,- (medw.)

Portret -en modeltekenen (ma. 20.00-22.00 u.)

Kosten: f 130,- (stud.) / f 165,- (medw.)

Zw/w fotografie voor gevorderden (di. 15.30-18.00 uur)

Kosten: f 125,- (stud.) / f 160,- (medw.)

Aquarelleren (di. 18.00-20.00 u.)

Kosten: f 95,- (stud.) / f 130,- (medw.)

Tekenen naar de waarneming (di. 20.00-22.00 u.)

Kosten: f 95,- (stud.) / f 130,- (medw.)

Model in kleur (wo. 20.00-22.00 u.)

Kosten: f 130,- (stud.) / f 165,- (medw.)

Basiscursus beeldende vorming (do. 18.00-20.00 u.)

Kosten: f 95,- (stud.) / f 130,- (medw.)

Schilderen (do. 20.00-22.00 u.)

Kosten: f 95,- (stud.) / f 130,- (medw.)

Theater kijken (zo. 20.00-22.00 u.)

Kosten (incl. 5 voorstellingen): f 85,- (stud.) / f 100,- (medw.)

Jazz (lestijd nog onbekend)

Kosten: f 100,- (stud.) / f 150,- (overigen).

ALGEMENE WETENSCHAPPEN

Onderwijsmateriaal blokperiode 1

De roosters en de blokboeken voor de eerste blokperiode kunnen worden afgehaald bij de onderwijsbalie in de Kapoenstr. op: dinsdag 24-8, woensdag 25-8 en vrijdag 27-8 telkens van 12.00-14.00 uur.

Het onderwijs begint op maandag 30 augustus.

Schriftelijke, gemotiveerde verzoeken tot roostervoorkeur, bv. op grond van medische of sociale omstandigheden, moeten uiterlijk vrijdag 20 augustus bij het bureau onderwijs zijn ingediend.

RECHTSGELEERDHEID

Attentie gebruikers van deze kolom:

Met ingang van heden worden berichten voor deze kolom alleen nog geaccepteerd op floppy (WP 5.0 danwel 5.1).

Openingstijden Onderwijsbalie BO

- Maandag t/m vrijdag van 10.15-11.15 uur en van 14.15-15.15 uur. Op maandagavond is de balie ook geopend van 20.00-21.00 uur.

- Van **30.06.93 t/m 27.08.93** is de onderwijsbalie alleen 's ochtends van 10.15-11.15 uur geopend.

- I.v.m. **afhalen van roosters en overig onderwijsmateriaal** is de onderwijsbalie extra geopend op de volgende tijden: voor dagstudenten op donderdag 02.09.1993 en vrijdag 03.09.1993 's ochtends van 09.00-12.00 uur. Voor avondstudenten op maandag 30.08.1993 van 18.00-21.00 uur.

Militair bestuursrecht

Op vrijdag 10 september 1993 nemen aan de Universiteit van Amsterdam de colleges Militair bestuursrecht een aanvang. Deze colleges worden verzorgd door Prof. Mr. G.L. Coolen. Centraal in dit keuzevak, dat alleen in Amsterdam wordt gedoceerd, staat de rechtspositie van de militair.

Belastingstellenden dienen zich vóór bovengenoemde datum of tijdens het eerste college in te schrijven bij de assistent van Prof. Coolen, Mr. J.H. Lefers, Seminarium Van Hamel, Sectie militair recht, kamer E 307, Kloveniersburgwal 72, 1012 CZ Amsterdam, tel.: 020-5253941.

GEZONDHEIDSWETENSCHAPPEN

Alle GW en MGK studenten

Het onderwijs in het studiejaar 1993/1994 start op maandag 30 augustus 1993.

Herkansingen doctoraalfase GW en MGK

Een lijst met herkansingen van de doctoraalfase GW en MGK (blok, d.d. en lokatie) hangt ter inzage op het publikatiebord van Bureau Onderwijs FdGW tegenover de balie. Rectificatie: op maandag 23 t/m vrijdag 27 augustus 1993 vinden alle herkansingen plaats in de Blauwe zaal, Uns 50 (en dus niet, zoals eerder vermeld, in 'n collegezaal Deb).

Studie Richtings Commissie van de Gezondheidswetenschappen
De SRC-GW (Studie Richtings Commissie van de Gezondheidswetenschappen) zoekt nieuwe studentleden voor het studiejaar '93/'94. Deze commissie bestaat uit 4 studenten en 4 leden van het wetenschappelijk personeel en komen eens per 3 weken bij elkaar. Men houdt zich bezig met het geven van adviezen over beleidsvoorstellen, onderwijsactiviteiten enz. Zo moet bijvoorbeeld het onderwijsprogramma (het curriculum) dat studenten gaan volgen ieder jaar door de SRC behandeld worden. Ook worden de evaluatieformulieren die aan het eind van een blok door studenten ingevuld worden uitgebreid door de SRC besproken. Informatie: Hans Suykerbuyk, tel.: 043-622515 óf Evelin van Eck, tel.: 043-616746

Begeleidingscommissie Vrouwenstudies

In de Begeleidingscommissie Vrouwenstudies Gezondheidswetenschappen komt een plaats vrij voor een studentlid. Gezocht wordt een student met belangstelling voor Vrouwenstudiesonderwijs. De voorkeur gaat uit naar iemand die twee jaar lid kan blijven van de commissie. Voor meer inlichtingen bel: Iris Klootwijk, tel. 013-431898 of Anne Cardinaals, tel. 085-641370.

Herkansing Statistiek

De tweede herkansingstoets statistiek voor de groepen M&S3 en M&S B vindt plaats op 27 augustus van 13.30-15.30 uur. Plaats: Kamer 0.122 (Deb1).

Balie en spreekuur Bureau Onderwijs

Spreekuur: ma t/m vrij van 10.45-11.15 uur en van 15.15-16.15 uur. Balie: ma t/m vrij van 10.30-11.00 uur en van 15.30-16.00 uur.

ECONOMIE

Publicatie vaste commissie voor de examens

Ter uwer informatie delen wij u mee dat de buluitreikingen voor het studiejaar 1993/1994 gepland zijn op de navolgende data:

6 oktober 1993, 13.30-17.30 uur, Aula TS53

10 november 1993, 13.30-17.30 uur, Feestzaal BOU3

1 december 1993, 13.30-17.30 uur, Feestzaal BOU3

5 januari 1994, 13.30-17.30 uur, Aula TS53

2 februari 1994, 15.00-18.00 uur, Aula TS 53

2 maart 1994, 15.00-18.00 uur, Aula TS 53

13 april 1994, 13.30-17.30 uur, Aula TS 53

4 mei 1994, 13.30-17.30 uur, Aula TS 53

1 juni 1994, 13.30-17.30 uur, Aula TS 53

6 juli 1994, 13.30-17.30 uur, Aula TS 53

3 augustus 1994, 13.30-17.30 uur, Feestzaal BOU 3

Wij maken u er nog op attent dat u voor de vijftiende van de maand waarin u wenst af te studeren, uw bul moet aanvragen bij de examenadministratie (kamer 3.064, tel. 883710)

De Vaste Commissie voor de Examens

GENEESKUNDE

MEDEDELING BUREAU ONDERWIJS

VOORTGANGSTOETS FdG

De eerstvolgende Voortgangstoets voor studenten van de FdG wordt afgenomen op WOENSDAG 22 SEPTEMBER 1993 vanaf exact 9.00 tot 13.00 uur in de Tennishal/Sportel DOUSBERG, Dousbergseweg 4.

STUDENTEN ZIJN ALLEEN GERECHTIGD OM EEN TOETS TE MAKEN ALS ZIJ EEN GELDIGE COLLEGEKAART (= collegekaart + bewijs van inschrijving) KUNNEN OVERLEGGEN. Studenten die hun collegekaart tijdens de toets niet bij zich hebben dienen deze de volgende dag tussen 11.00 en 12.30 uur te laten zien bij het secretariaat PES/VBC.

De zalen zijn open vanaf 8.30 uur. Iedereen dient om 8.50 uur in de zaal te zijn, de deuren gaan om 8.55 uur dicht.

De zaalindeling is alfabetisch op achternaam en ligt ter inzage bij de onderwijsbalie FdG (UNS 50, K. 1.150A). Let op of het VT-niveau juist is. Zo niet, geef dit dan tijdig door.

De optisch leesbare antwoordformulieren mogen UITSLUITEND met een HB-potlood (= zacht) ingevuld worden, denk aan een gum.

De ANTWOORDSLEUTEL ligt vanaf 13.00 uur ter inzage bij de onderwijsbalie. De COMMENTAREN inleveren vóór dinsdagmiddag 28 september 17.00 uur. Commentaren liggen ter inzage bij de onderwijsbalie v.a. maandag 4 oktober. De TOETSRESULTATEN zijn beschikbaar vanaf ca. 3 november 1993. Voor het reglement van orde wordt verwezen naar de Facultaire Studiegids Geneeskunde 1993/1994.

De data van de resterende Voortgangstoetsen voor het ac. jaar 1993/1994 zijn de woensdagen 15 december 1993, 9 maart 1994 en 18 mei 1994.

Vervolgd om
hun denken

Denk om
hun vervolg

Stichting voor
vluchteling-studenten

Giro 76300

Te huur in Withuis, Eysden in volledig gerenoveerd huis:

KAMER(S) of ETAGE

centrale verwarming en wastafel op elke kamer, toilet op elke verdieping, buitenterras en keuken voor gezamenlijk gebruik

Op de grondetage kamer 4 x 5 m, raam op de straatkant, en een kamer van 4,5 x 5 m met uitzicht op terras.

Eerste verdieping, waskamer met douchecabine en wasbakken voor algemeen gebruik. Eén kamer met straatuitzicht, 4 x 4 m, één kamer 4,5 x 5 m met tuinuitzicht.

Tweede verdieping: grote kamer met op het zuiden liggend groot dakraam, wc en wasgelegenheid.

Bushalte op 100 m, ieder half uur busverbinding met Maastricht. Ook parkeergelegenheid.

Prijsindicatie voor 1 kamer per maand: f 400,-. Het is ook mogelijk een etage te huren.

Bezichtiging of eventuele afspraak vanaf 1500 uur.

Telefonisch contact op te nemen met mevr. Stassen, tel: 0932.19.510.879.

FEINGESCH/ZEER, AMSTERDAM

GEVEN WE DE AARDE OP OF GEVEN WE DE AARDE DOOR?

We willen onze kinderen de schoonheid van de natuur meegeven. Maar elke seconde verdwijnt er ergens op aarde natuur. En dat kunnen we niet meer terugdraaien. Als we onze kinderen nog iets van de natuur willen laten zien, dan moeten we nu iets doen. U helpt door donateur te worden. Maak f 30,- over op giro 30 van het WNF in Zeist.

Ja, ik word donateur voor f 30,- per jaar en ontvang 11x per jaar het blad Panda.

Ik betaal na ontvangst van uw acceptgirokaart.

WWF B01

Dhr./Mevr. _____

Adres _____

Postcode _____ Plaats _____

Giro-/Bankrekeningnummer _____

WERELD NATUUR FONDS GIRO 30, ZEIST

Antwoordnummer 74, 3700 VB Zeist. Postzegel mag, hoeft niet.

WE HEBBEN DE AARDE IN BRUIKLEEN VAN ONZE KINDEREN

Oké, het is waar, uiteindelijk moet je het zelf doen, maar met een rijopleiding op maat van

AUTORIJSCHOOL R. ten BRINK

Op weg naar je Rijbewijs

- * - Lessen in VW Golf
- * - f 40,- voor 60 minuten

Telefoon 043-613426

HOEZO ARME STUDENT?

UNIVERSITEITS
AGENDA
'93-'94

F 0,00!

Toegegeven: als student zal je 't niet altijd even makkelijk hebben. Je wordt gekort waar je bijstaat. In studiejaar, basisbeurs en keuzemogelijkheden. Gelukkig is er één ding waar je elk studiejaar gratis op kunt rekenen: de Universiteits Agenda. Klein, betrouwbaar en praktisch. Rijk aan informatie om van de goede kanten van het studentenleven te genieten: aantrekkelijke vakanties, speciale abonnementen en bijverdiensten. Bovendien geeft de Universiteits Agenda je vast een indruk van het bedrijfsleven. **Haal de agenda nu op,** ze zijn weer in alle Universiteitssteden te verkrijgen. Via wetenschappelijke boekhandels, de promotiestands van de Volkskrant, op de kantoren van de Rabobank, NBBS Reisbureaus, ASA Studenten Uitzendbureaus en op je Universiteit. **Let op: alleen op vertoon van je collegekaart!**

De Universiteits Agenda wordt mede mogelijk gemaakt door:

de Volkskrant

Rabobank

ASA Studenten Uitzendbureau
Denkers Die Doen

NBBS REIZEN

Standaard Boekhandel

Bergmans

Nieuwstraat 9
6211 CR Maastricht
Tel. 043 - 21 08 25

niet alleen
voor studieboeken!

Te koop in Maastricht-Wyck
mooi

3-kamer APPARTEMENT

(101 m2 - split level)
Eigen parkeerplaats
Vr.pr. fl 310.000,- k.k.
tel 04406-40131

Help jezelf naar
de andere wereld!

café-diner

DE ANDERE WERELD

Ezelmarkt 15, 6211 LJ Maastricht, tel. 043-216379

Maastrichtse studenten hockeyen natuurlijk bij de

MAASTRICHTSE HOCKEY CLUB
met een studentenlidmaatschap.

alles kunstgras / overgangsklasse hockey
10 minuten fietsen van het centrum
iedere maand feest / bier fl. 1,50
iedere zondag derde helft

Meld je aan bij Elly Langer, bel: 043-476401
of schrijf: Ravellijnstraat 124, 6217 LZ Maastricht

verkeersschool
tel. 611315
Christoffel

Voor auto- en motoropleiding.
Geheel verzorgde theoriecursussen.
Door te werken met een **stappenplan**,
het houden van **proefexamens** onder leiding van
Rijks-gediplomeerde rij-instructeurs, zijn wij
dusdanig van succes verzekerd dat wij u een
EXAMENGARANTIE aanbieden.

NUTS/AEGON-NSK GOLF 1993

Op 20 september a.s. organiseert het nijmeegs
studenten golfgenootschap NSGG UNDA UNDANS het
eerste officieel Nederlands Studenten Kampioenschap
Golf op de golfbaan "Het Rijk van Nijmegen" te
Groesbeek. De winnaar maakt kans op uitzending
naar de wereldkampioenschappen. Er kan deel
genomen worden door max. 100 deelnemers. Heb je
vragen bel of schrijf dan naar:
Philip Twilhaar, Kroonstraat 32, 6511 DW Nijmegen.

GRIEKS EETHUIS
hellas
DE BETERE GRIEKSE
SPECIALITEITEN

Menu's vanaf:
f 9,50 tot f 24,50

Gefrituurde visjes
Gegrilde makreel en forel

Geopend 17-22 uur
Dinsdags gesloten

Alex. Battalaan 61
Maastricht. Tel. 043-215358

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoestraat 8
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 251978

literatuur

NAUTA DUTILH

ADVOCATEN EN NOTARISSSEN

MASTERCLASS NAUTA DUTILH

Driedaags praktijkseminar voor de gevorderde rechtenstudent

17-19 november 1993

De Masterclass van Nauta Dutilh biedt 24 studenten de gelegenheid om enkele dagen intensief kennis te maken met de advocatuur en de notariële rechtspraktijk.

Nauta Dutilh is werkzaam op alle terreinen van het recht en heeft vestigingen in Amsterdam, Rotterdam, Breda, Eindhoven, Brussel, Parijs, Madrid, New York, Singapore en Beijing. Dankzij internationale netwerken heeft Nauta Dutilh toegang tot elk gewenst rechtsstelsel.

Tijdens de drie dagen van de Masterclass bent u de gast van Nauta Dutilh en wordt u in een compact programma geconfronteerd met actuele case studies uit de dagelijkse praktijk. Begeleid door specialisten maakt u kennis met diverse rechtsgebieden zoals vennootschapsrecht, ondernemingsrecht, bankrecht, administratief recht, transportrecht, arbeidsrecht, EEG recht en intellectueel eigendomsrecht.

Bent u een gemotiveerd rechtenstudent met goede studieresultaten, niet ouder dan 25 jaar en in het laatste jaar van uw studie? Dan kunt u in aanmerking komen voor deelname aan de Masterclass van Nauta Dutilh. Dit is ook mogelijk indien u nog geen keuze hebt gemaakt voor advocatuur of notariaat.

U kunt zich schriftelijk aanmelden vóór 13 september a.s. onder bijsluiting van een curriculum vitae en gegevens over uw studieresultaten en talenkennis. Nauta Dutilh selecteert vervolgens een aantal kandidaten die worden uitgenodigd voor een nadere kennismaking en vervolgens mogelijk voor deelname aan de Masterclass.

U kunt uw aanmelding richten richten aan:
Nauta Dutilh
Mr C.Ch. Mout
Postbus 7113
1007 JC Amsterdam

AMSTERDAM, ROTTERDAM, BREDA, EINDHOVEN,
BRUSSEL, PARIJS, MADRID, NEW YORK, SINGAPORE, BEIJING

wel eens over
nagedacht?

wel eens
over gesproken?

pensioen adviesbureau
pro civibus

tel. 020 - 570 82 08
Stadhouderskade 140
1074 BA Amsterdam

tel. 050 - 18 41 14
Spilsluizen NZ 11
9712 NR Groningen

TOPTIEK
KONTAKTLENZEN

GRATIS:
screentest + oogmeting

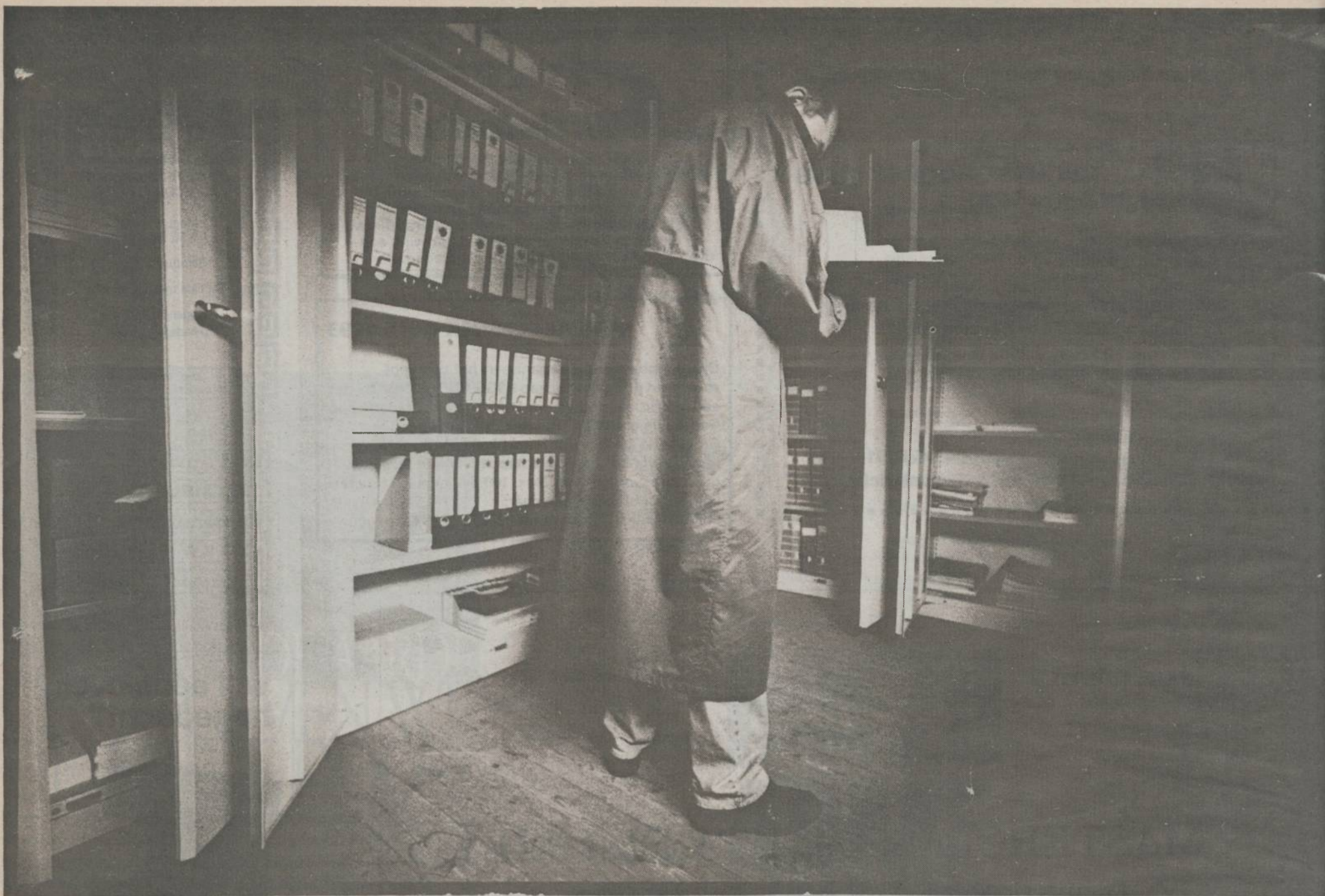
**STUDENTEN
KORTING**

Extended Wear zachte lenzen van
295,- voor *O.V. jaarkaart prijs*

225,-
per paar incl. gratis
lensvloeistof voor een half jaar

GRATIS SERVICE-PAS
Toptiek accepteert ook elke
geldige lensservice-
pas voor 1993 van leveran-
cers uit andere steden voor
dezelfde of gunstiger
voorwaarden.

Markt 28
6211 CJ Maastricht
043 - 217065

De hollen van de Universitaire Inlichtingen Dienst

foto Nelis Tutkey

Het zal weinigen bekend zijn dat zich onder het pand Bou.3, beter bekend als het Oud Gouvernement (Aajt Goeverniment), een uitgestrekt gangenstelsel bevindt. Miljoenen kubieke meters bestuurlijke nota's worden hier opgeslagen in afwachting van moeilijker dagen, alsmede een voorraadje Châteauneuf-du-Pape van de voorzitter van het College van Bestuur. Maar, lieve eerstejaars, in de loop van deze jaargang zal ik jullie nog graag eens rondleiden door deze catacomben omdat het nú belangrijker is om te vermelden dat zich, ongeveer recht onder de Dienst Studentenzaken, de kerkers en martelkamers van de Universitaire Inlichtingen Dienst, UID, bevinden. Deze UID leidt een duister bestaan. Onze universitaire bureaucraten ontkennen zelfs dat een dergelijke UID operationeel zou zijn. Ze ontkennen nog luider dat ene Ben N., een ge-outplacete supersecretaris, de Maastrichtse Doctors van Leeuwen zou zijn. En de meest luidruchtige ontkenningen gelden dat een deel van het apparatenpark uit het voormalig Biomedisch Centrum, na enige technische modificaties, thans staat opgesteld als hypermoderne tortuur-machinerie in de krochten van het universitaire bestuurscentrum.

Al deze negaties ten spijt ligt er thans op mijn bureau het onomstotelijk bewijs van het bestaan van deze folterinrichting alsmede een UID met talrijke undercover-agenten in alle faculteiten en diensten. Via kanalen die ik hier niet kan noemen, heb ik mij namelijk een rapport toegespeeld van een Haagse agent die onder de code Rits003 opereert. Het tragische van het verhaal is dat deze agent ook nu nog in het zompig bestuurscachot zit, en dat het rapport op de achterzijden van universitaire begrotingen 1981-82 is gekrabbeld. Onfrisse lectuur!

Om de ernst van de situatie weer te geven enkele delen van dit dramatische geschrift:

Lezer! Help mij toch, want de eenzame opsluiting naast de wijnvoorraad van het College van Bestuur van deze instelling is niet langer vol te houden!

Ik ben bereid tot een bekentenis, ja, ik heb zelfs een bekentenis afgelegd tegenover ene Leo L., kalende man met een brilletje die me wel sympathiek leek. Het heeft niet mogen baten, deze types zijn erger dan de Gestapo.

Goed, ik geef dus toe, de Grote Rits zelf heeft mij op een missie naar dit wingewest gezonden. Na het debacle met Roel in 't Veld en zijn achtdaagse veldtocht leek het de Grote Rits belangrijk om alle ins en outs van een nieuwe staatssecretaris te achterhalen. Zo is Rits002 naar Freddy Heineken gestuurd, en Rits001 helemaal naar Portugal om de handel en wandel van ene Greep na te trekken. Ik moest naar Maastricht, gottegot, helemaal naar dat diepe duistere zuiden...

Mijn opdracht behelsde meer dan alleen de gangen van die Cohen na te trekken. Er bestaat in Zoetermeer namelijk grote twijfel rond dit universiteitje. Al dat innovatief gedoe, probleemgestuurd, nieuwe faculteiten, internationalisering. Ik geef ook toe, ja, volmondig zelfs, dat ik ook niets wist van de tent. Via slinkse procedures op het departement kon ik worden ingeschreven als student.

Wat een intens gezeik zeg, op die RL!! Eindeloos geleuter in van die kleine groepjes, geen normale studentenflats maar

En even later mompelt-ie 'Zullen we dan maar gaan brainstormen?' Nou, dank je de koekoek. Is dit soms een therapeutische sessie of zoiets?

Even later beginnen ze over leerdoelen. In plaats dat er nu iemand zo verstandig is om te zeggen 'Kom, we lezen gewoon dat-en-dat boek,' nee hoor, beginnen die truffels wéér te snateren dat het een lieve lust heeft.

Ik moet toegeven, ik ben een keihard, ik heb een uitstekende training gehad bij MI5 -Ministeriële Inlichtingen-, weet je niet, survivalen in de Ardennen, license to kill, alles, maar hiertegen was zelfs ik niet bestand. Tegen de vijfde onderwijsgroep (Weueueue, teiltje! mag er even een Chinees naar buiten?) ben ik die tutor (een jij-kever, haha) naar de keel gevlogen. Geroepen: 'Zak!!! Noem je dit gewauwel academisch onderwijs? Is dit geneuzel, geprietpraat, gezwam, gekwek, die dramkonterij, is dit iets wat op een Universiteit thuis hoort?! Wachten jullie maar tot de Grote Rits hiervan hoort!!'

Enfin, zo ben ik dus door de mand gevallen. Even later kwamen twee kleerkasten me inrekenen. Hiernaast, in het martelkamer-tje, hebben ze me 48 uur lang instructiefilmpjes van de Vakgroep Onderwijsontwikkeling en -Onderzoek laten zien. Ik was gebroken.

Het meest frappeert nog wel dat jullie kennelijk machtige vriendjes op het Binnenhof hebben. Tenslotte zit die Cohen nu op de stoel waar volgens mij een economische hardliner had moeten zitten, en er is nog steeds geen teken van een bevrijdingsactie voor mij.

Misschien dat ze me te zinnertijd, als er een nieuw kabinet moet komen, willen uitwisselen tegen die Cohen. Ik weet niet of ik het nog wel zolang uithoud.

Ook op andere fronten is de UID echter actief. Ik zal jullie op de hoogte houden. Het gerucht gaat bijvoorbeeld dat een hele onderwijsgroep weerbarstige juristen-in-spé al drie jaar op water en brood in de universitaire spelonken verblijft. En een wetenschapper die twee achtereenvolgende jaren niet gepubliceerd heeft. Brrrr!

Eva

BERICHT UIT MAASTRICHT

allemaal van die maffe huizen... Wonen Boven Winkels! Ha! Belachelijk!

Er is hier geen professor die normaal college kan geven. Je moet gelijk meedenken!

Enfin, laat ik mijn bekentenis zo objectief mogelijk houden, misschien dat het nog helpt.

Het begon al bij de 'blokopening'. Wat!? Hoezo!? Blokopening!? Ik schrok me het apelazerus. Op maandagmorgen half negen zou er een blok geopend worden, dus ik ernaartoe. Dát moest ik zien.

Nou, ik had me er veel van voorgesteld, een soort practicum of zo, een professor die met hamer en beitel een stuk mergel zo open hakt, weet je veel, misschien is dat een handige vaardigheid in het kader van Cultuur- en Wetenschapsstudies. Begint me daar een broekie toch een stuk te leuteren over taken zeg! Taken!!! Alsof ik op een montessori-kleuterschool ben terecht gekomen. Het is niet te geloven. Je wordt hier geacht een stukkie tekst te lezen -dat heet dan een 'taak'- en zelf leerdoelen op te stellen. Ja hallo! Iedere rechtgeaarde student weet natuurlijk wel wat je doel is: beetje lol maken, en met zo weinig mogelijk moeite dat diploma halen. Daar hoeft ik tenminste niet over te drammen.

Maar nee hoor, tien van die zachte eitjes zitten in een kamertje te 'zevenspringen'. Nouououou, alsof je in een groep papier-macheeënde debielen terecht bent gekomen.

'Jongens, wat is de probleemstelling?' zegt dan zo'n puber. Hallo! Wakker worden! Het probleem is dat we zo snel mogelijk weer achter een lekker glaasje bier zitten, althans, ik heb de indruk dat de Grote Rits daarnaar streeft in het academisch onderwijs. Weg hier, uit dat bedompte hokkie.